

NEW YORK TIMES BESTSELLERS

Christina
DODD

Stephanie
LAURENS

Julia
QUINN

Karen
RANNEY

Scottish Brides

Gretna Green

Julia Quinn

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

[CHƯƠNG 1](#)
[CHƯƠNG 2](#)
[CHƯƠNG 3](#)
[CHƯƠNG 4](#)
[CHƯƠNG 5](#)
[CHƯƠNG 6](#)

CHƯƠNG 1

Gretna Green, Xcốt-len 1804

Margaret Pennypacker đã đuổi theo em trai qua nửa đất nước.

Cô đã hồi hả cưỡi ngựa xuyên Lancashire, khám phá ra khi xuống ngựa rằng cô có cơ bắp ở những chỗ thậm chí cô còn không biết có trên đời—và rằng từng múi cơ giờ đang đau nhức đến tận xương.

Cô đã tự nhồi nhét vào một cỗ xe thuê chật ních ở Cumbria và cố nín thở khi nhận ra bạn đồng hành rõ ràng không có cùng sở thích tắm gội.

Cô đã chịu đựng những cú đập và xóc của một xe lừa kéo suốt quãng đường năm dặm còn lại của đất Anh trước khi bị thẳng thừng thả xuống biên giới Xcốt-len bởi một tá điền đã cảnh báo cô đang bước vào xứ quý.

Tất cả để đến được nơi này, Gretna Green, ướt sũng và rã rời, trên thân chỉ có áo choàng và hai đồng trong túi. Là vì—

Ở Lancashire, cô đã bị quăng khỏi lưng ngựa khi nó giẫm lên một hòn đá, và rồi cái thứ chết bầm đó—được huấn luyện rất thuần thực bởi người em lầm lỗi của cô—đã quay đầu và chạy thẳng về nhà.

Trên cỗ xe tại Cumbria, kẻ nào đó đã cả gan trộm bóp tay của cô, chỉ để lại cho cô hai đồng bạc lẻ bị rút lại và nằm sâu dưới đáy túi.

Vào đoạn cuối của chuyến hành trình, trong khi ngồi sau xe kéo của người tá điền đã ban cho cô nào là dầm, vết thâm, và dám chắc là do—với cái đà vận may của cô hiện nay—một loại ôn dịch nào đó, trời lại bắt đầu mưa.

Margaret Pennypacker nhất định không có tâm trạng tốt. Và khi cô tìm thấy em trai, cô sẽ giết nó.

Nó phải là chuyện mĩa mai thô bạo nhất, nhưng những kẻ trộm cắp hay mưa bão cùng những con ngựa du đảng cũng không thể tước đi của cô mảnh giấy đã buộc cô vào cuộc hành trình đến Xcốt-len này. Mẫu thư sơ sài của Edward không đáng được đọc lại, nhưng Margaret quá giận em trai đến mức cô không thể ngăn ngón tay mình luồn vào túi áo đến lần thứ một trăm và rút tờ giấy được viết vội đã nhăn nhúm.

Nó đã được gấp đi gấp lại, và hẳn đang thấm nước khi cô co ro dưới mái hiên một tòa nhà, nhưng mẫu tin vẫn còn đọc được. Edward đang bỏ trốn cùng người yêu.

“Thằng ngốc chết bầm,” Margaret lầm bầm. “Và nó sắp cưới kẻ nào chứ, mình rất muốn biết đây. Nó không thể hạ cố nói với mình chi tiết đó sao?”

Theo Margaret phỏng đoán, chỉ ba người có khả năng làm ứng cử viên nhất, và cô không mong mỗi được đón nhận bất cứ ai trong số họ vào gia đình Pennypacker. Annabel Fornby là một kẻ ta đây, Camilla Ferrige không có lấy chút khiếu hài hước, và Penelope Fitch thì ngớ ngẩn hết chỗ nói. Margaret từng nghe Penelope đọc thuộc lòng bộ chữ cái mà bỏ sót J và Q.

Cô chỉ có thể hy vọng mình không đến quá muộn. Edward Pennypacker sẽ không kết hôn—không nếu có chị gái cậu ta nhúng tay vào.

Angus Green là một người đàn ông khỏe mạnh, cường tráng. Gần xa đều biết tiếng anh đẹp trai như tội lỗi, với một nụ cười vô cùng quyến rũ ẩn giấu tính khí đôi khi dữ tợn. Khi anh cười con ngựa giống ưu tú của mình vào một thị trấn mới, anh thường gọi lên nỗi sợ ở cánh đàn ông, nhịp tim nhanh ở phụ nữ, và cái miệng há hốc như bị thôi miên của trẻ con—những người luôn có vẻ nhận thấy cả tóc người và bờm ngựa đều có màu đen cũng như đôi mắt sắc.

Nhưng chuyến đi tới Gretna Green của anh tuyệt nhiên chẳng gây ra lời bình phẩm nào, vì tất cả những người có chút lí trí—và Angus thích nghĩ phẩm cách toàn thể dân Xcốt đều có là lí trí—đều ở trong nhà vào đêm đó, cuộn tròn và trùm chăn ấm, và quan trọng nhất, tránh được trận mưa tầm tã.

Nhưng Angus thì không. Không, Angus—nhờ ơn đứa em gái đáng giận của anh, người anh bắt đầu nghĩ là dân Xcốt duy nhất kể từ bình minh trái đất không có chút lí trí nào—bị kẹt ngoài trời trong cơn mưa nặng hạt, run rẩy và lạnh, và lập một kỷ lục quốc gia mới cho việc sử dụng nhiều từ “chết tiệt,” “khốn nạn,” và “chó chết” nhất trong một buổi tối.

Anh đã hy vọng sẽ vượt qua biên giới trong tối nay, nhưng cơn mưa đã làm chậm chân anh, và thậm chí dù có gắng tay, những ngón tay anh vẫn lạnh cóng đến mức không thể cầm cương cho vững. Hơn nữa, thật bất công cho Orpheus; nó là một con ngựa tốt và không đáng phải bị hành xác thế này. Lại thêm một tội lỗi nữa mà Anne phải gánh, Angus nghĩ dứt khoát. Anh không cần biết em gái chỉ mới mười tám tuổi. Khi anh tìm thấy con bé đó, anh sẽ giết nó.

Anh thấy được đôi chút an ủi vì nếu anh bị trễ nãi do thời tiết, Anna sẽ buộc phải dừng hẳn lại. Con bé đi bằng xe ngựa—cỗ xe của anh mà nó đã có gan dám “mượn”—và nhất định sẽ không thể di chuyển về phía nam trong khi đường lầy lội và mù sương.

Và nếu có chút may mắn nào lơ lửng trong khí trời ẩm ướt này, thậm chí Anne có thể bị mắc cạn ở đây, tại Gretna Green. Đó chỉ là một khả năng rất nhỏ, nhưng chừng nào anh còn kẹt lại đêm nay, sẽ thật ngu ngốc nếu không thử tìm quanh.

Anh bật ra tiếng thở dài mệt mỏi và dùng tay áo lau gương mặt ướt đầm. Cũng chẳng khá khẩm gì hơn, tất nhiên; áo khoác của anh sũng nước.

Nghe tiếng thở rõ to của chủ nhân, Orpheus theo bản năng dừng bước, chờ mệnh lệnh tiếp theo. Vấn đề là, Angus không biết phải làm gì sau đó. Anh cho là mình có thể bắt đầu bằng việc tìm kiếm các quán trọ, mặc dù thành thật mà nói, anh không mặn mà lắm với ý tưởng lục tìm từng phòng của từng quán trọ trong trấn. Anh thậm chí còn không muốn nghĩ phải dứt tiền cho bao nhiêu chủ quán trọ.

Nhưng chuyện nào trước phải được ưu tiên, và anh cũng phải tìm chỗ nghỉ chân trước khi mở cuộc tìm kiếm. Liếc nhanh khắp con đường, anh đoán chắc quán Người Đàn Ông Sành Sỏi có chuồng tốt nhất cho ngựa của anh, thế là Angus giục Orpheus đi về hướng quán trọ nhỏ đồng thời là quán rượu.

Nhưng trước khi Orpheus động được đến chân thứ tư, một tiếng thét to xé tan không trung. Một tiếng thét phụ nữ.

Tim Angus ngừng đập. Lẽ nào là Anne? Nếu có kẻ nào dám chạm vào con bé dù chỉ là gấu váy của nó...

Anh cho ngựa phi nước đại vòng quanh góc cua đường xa, vừa kịp lúc để thấy ba người đàn ông đang mưu đồ kéo lê một quý cô vào một ngôi nhà tối. Cô gái đang vùng vẫy dữ dội, và lượng bùn trên váy cô trông như cô đã bị kéo lê cả một quãng xa.

“Thả tôi ra, đồ đàn độn!” cô réo, thúc cùi chỏ vào cổ một tên.

Không phải là Anne, điều đó thì chắc chắn. Anne sẽ không đời nào biết phải lên gối vào háng tên thứ hai.

Angus nhảy khỏi lưng ngựa và xông tới giúp đỡ cô gái, vừa đúng lúc để túm cổ áo tên côn đồ thứ ba, kéo hẳn khỏi nạn nhân tương lai của hắn, và quăng hẳn dúi đầu xuống đường.

“Lùi lại, thằng khốn!” một tên gào. “Bọn tao tìm thấy ả trước.”

“Vậy thì thật không may,” Angus điềm nhiên nói, rồi vung nắm đấm vào mặt gã. Anh nhìn trừng trừng hai tên còn lại, một tên vẫn còn nằm sóng soài dưới đường. Tên còn lại, kể khi nãy cúi gập người dưới đất và đang bùm tay trên hạ bộ của hắn kể từ lúc quý cô kia tấn gối, nhìn Angus như thể hắn muốn nói gì đó. Nhưng trước khi hắn có thể thốt được một tiếng, Angus đã nêm chiếc ủng của anh lên một vị trí khá đau và nhìn xuống.

“Có một điều mày nên biết về tao,” anh nói, giọng nhẹ nhàng đến bất thường. “Tao không thích thấy phụ nữ chịu đau đớn. Khi chuyện đó xảy ra, hay thậm chí khi tao nghĩ nó có thể xảy ra, tao—” Anh ngừng nói một thoáng và từ từ nghiêng đầu sang bên, giả vờ như đang tìm cho đúng từ. “Tao hơi điên một chút.”

Gã đàn ông nằm rũ rượi trên đá sỏi đứng dậy với tốc độ đáng nể và bỏ chạy vào màn đêm. Bạn đồng hành của gã trông như hắn tha thiết muốn đi theo, nhưng gót giày của Angus đã dí hẳn quá chặt vào nền đất.

Angus vuốt cằm. “Tao nghĩ chúng ta đã hiểu nhau.”

Gã đàn ông gật đầu lia lịa.

“Tốt. Tao chắc không cần phải nói với mày chuyện gì sẽ xảy ra nếu chúng ta gặp lại.”

Một cái gật đầu gắng gượng khác.

Angus nhắc chân và gã đàn ông bỏ chạy thục mạng, vừa chạy vừa la oai oái.

Với mối đe dọa đã được xóa sổ—tên ác tặc thứ ba dù sao cũng đang bất tỉnh—Angus cuối cùng cũng chuyển sự chú ý vào quý cô trẻ đã được anh cứu khỏi một định mệnh còn tồi tệ hơn cái chết. Cô vẫn đang ngồi trên đám sỏi, nhìn sững lên anh cứ như anh là ma. Mái tóc cô ướt và bết vào mặt, nhưng ngay cả trong ánh sáng mờ hắt ra từ những ngôi nhà gần đó, anh vẫn có thể biết nó có sắc nâu. Mắt cô sáng màu, cực kỳ to tròn và mở không chớp. Và môi cô—à thì, đôi môi cô tái xanh vì lạnh, và run lẩy bẩy, nên lẽ ra chúng không nên trông hấp dẫn đến thế, nhưng Angus thấy mình bước về phía cô một cách vô thức, và anh có ý niệm lạ lùng nhất rằng nếu anh hôn cô...

Anh bắt mình phải lắc đầu. “Đồ ngu,” anh lầm bầm. Anh ở đây để tìm Anne, không phải để dây dưa với một phụ nữ Anh lạc lõng. Và nhân tiện nhắc đến chuyện đó, cô gái này đang làm cái quái gì ở đây, một mình trên đường tối?

Anh chú mục vào cô ánh nhìn nghiêm khắc nhất. “Cô đang làm cái quái gì ở đây?” anh gắng hỏi, rồi nói thêm cho rõ, “Một mình trên đường tối?”

Hai mắt cô, anh đã nghĩ chúng không tài nào mở to thêm được nữa, banh rộng hơn, và cô bắt đầu lùi đi, mông rà trên mặt đất khi cô dùng hai lòng bàn tay để nâng đỡ cơ thể. Angus nghĩ cô trông hơi giống một con khỉ anh đã thấy trong gánh xiếc.

“Đừng nói là cô sợ tôi đấy?” anh hoài nghi hỏi.

Đôi môi run rẩy của cô nặn ra một thứ không bao giờ có thể được gọi là nụ cười, mặc dù Angus có cảm giác cô đang cố xoa dịu anh. “Không hề,” cô nói giọng run run, ngữ âm của cô khẳng định giả thiết lúc trước của anh rằng cô là người Anh. “Chỉ là tôi—à thì, anh phải hiểu là—” Cô đứng lên quá đột ngột khiến chân cô đập lên gấu váy, và cô suýt nữa là té đập mặt. “Tôi thật sự phải đến một nơi,” cô thốt ra.

Và rồi, với một cái liếc đề phòng về phía anh, cô dợm bước tránh, đi men theo chiều nghiêng để cô có thể vừa để mắt đến anh vừa để ý nơi cô nghĩ mình sẽ đi.

“Vì tình yêu của—” Anh bắt mình phải im miệng trước khi anh nguyên rủa trước mặt cô nhỏ này, người đang nhìn anh như thể cô đang cố gắng xác định anh giống quý hay Thành Cát Tư Hãn. “Tôi đâu phải là tên ác tặc trong chuyện này,” anh nghiêng rằng.

Margaret vò nhàu những nếp váy và căng thẳng cắn mặt trong má. Cô đã kinh hoàng khi những gã đàn ông đó chụp lấy cô, và cô vẫn chưa thể ngừng sự run rẩy không thể kiềm chế của hai bàn tay mình. Ở tuổi hai mươi tư, cô vẫn là một cô gái ngây thơ, nhưng cô đã sống đủ lâu để biết ý định của bọn họ. Người đàn ông đang đứng đối diện đã cứu cô, nhưng vì mục đích gì đây? Cô không nghĩ anh ta muốn hại cô—câu nói bảo vệ phụ nữ của anh ta quá thành tâm để là diễn kịch. Nhưng có chắc điều đó có nghĩa là cô có thể tin tưởng anh ta?

Cứ như cảm nhận được suy nghĩ của cô, anh ta khịt mũi và hơi hắt đầu. “Vì tình yêu của Chúa, cô à, tôi vừa cứu cái mạng chết tiệt của cô đấy.”

Margaret nhăn mặt. Gã Xcốt to lớn này hẳn đã nói đúng, và cô biết người mẹ đã mất của mình sẽ lệnh cho cô phải phủ phục xuống chỉ để cảm ơn anh ta, nhưng sự thật là—anh ta trông có chút bất ổn. Ánh mắt anh ta long lên và phát tiết cơn giận, và có một điều gì đó về anh ta—một điều gì đó lạ lẫm và không thể diễn tả--khiến lòng dạ cô run rẩy.

Nhưng cô không phải một kẻ nhát gan, và cô đã trải qua đủ năm tháng cố gắng giáo huấn thái độ xử sự cho các em đến mức cô sẽ không chứng tỏ mình là kẻ đạo đức giả và cư xử thô lỗ. “Cảm ơn anh,” cô nói nhanh, trái tim thành thịch của cô khiến câu nói trào qua miệng. “Anh rất là...ờ...anh thật tốt bụng, và tôi...cảm ơn anh, và tôi tin tôi có thể lên tiếng thay cho gia đình tôi khi tôi nói họ cũng cảm ơn anh, và tôi quả quyết rằng nếu có bao giờ tôi kết hôn, chồng tôi cũng sẽ cảm ơn anh nữa.”

Vị cứu tinh của cô (hay sao chổi của cô nhỉ?—Margaret không dám chắc) mỉm cười chậm chạp và nói, “Vậy là cô chưa kết hôn.”

Cô lùi lại vài bước. “Ờ, chưa, ờ, tôi thật sự phải đi đây.”

Mắt anh ta nheo lại. “Cô không đến đây để bỏ nhà trốn đi chứ hả? Bởi vì đó luôn là một ý tưởng tồi tệ. Tôi có một người bạn có nhà trong vùng này, và cậu ta nói với tôi những quán trọ ở đây đầy rẫy những phụ nữ đã bị tổn hại trên đường đến Gretna Green nhưng không bao giờ được cưới.”

“Tôi nhất định không bỏ nhà trốn đi,” cô nói gắt gỏng. “Tôi trông có ngu ngốc đến cỡ đó không?”

“Không, trông cô không đến mức đó. Nhưng quên chuyện tôi hỏi đi. Tôi thật tình không quan tâm.” Anh ta lắc đầu về mặt mỗi. “Tôi đã cưới ngựa suốt cả ngày, tôi đau nhức như quý, và tôi vẫn chưa tìm thấy em gái. Tôi mừng vì cô an toàn, nhưng tôi không có thời gian để ngồi đây và—”

Toàn bộ sắc mặt cô thay đổi. “Em gái anh?” cô lặp lại, lao tới trước. “Anh đang tìm em gái? Xin nói cho tôi biết, cô ấy mấy tuổi, trông như thế nào, và anh là người nhà Fornby, Ferrige, hay Fitch?”

Anh ta nhìn cô như thể cô bắt chợt mọc thêm hai cái sừng. “Cô đang nói chuyện quái quỷ gì chứ? Tên tôi là Angus Greene.”

“Khốn nạn,” cô cầu nhàu, khiến chính mình cũng phải ngạc nhiên khi sử dụng câu báng bổ. “Tôi vừa hy vọng anh có thể chứng tỏ là một đồng minh hữu ích.”

“Nếu cô không đến đây để bỏ trốn, thì cô đang làm gì ở đây?”

“Em trai tôi,” cô cầu nhàu. “Thằng ngốc đó nghĩ nó muốn kết hôn, nhưng mấy cô dâu của nó lại cực kỳ không xứng.”

“Mấy cô dâu, số nhiều à? Tục đa thê vẫn còn phi pháp ở Anh chứ phải không?”

Cô quắc mắt nhìn anh ta. “Tôi không biết nó bỏ trốn cùng cô nào. Nó không nói. Nhưng tất cả bọn họ đều khủng khiếp.” Cô rùng mình, trông như thể vừa nuốt phải thuốc trừ tà. “Khủng khiếp.”

Một đợt mưa mới tràm lên họ, và không hề suy nghĩ, Angus nắm cánh tay cô và kéo cô đến dưới mái hiên nhô ra. Cô cứ huyền thuyên suốt trên đường tới đó.

“Khi tôi tóm được Edward, tôi sẽ giết nó,” cô đang nói. “Tôi đã rất bận ở Lancashire, anh biết không. Đâu phải tôi có thời gian để bỏ hết mọi thứ và đuổi theo nó đến Xcốt-len. Tôi có một em gái phải chăm nom, và một đám cưới phải tổ chức. Con bé sắp kết hôn trong ba tháng nữa. Điều cuối cùng tôi cần là đi đến tận đây và—”

Bàn tay anh khép chặt quanh cánh tay cô. “Chờ chút,” anh nói trong một chất giọng buộc cô phải im miệng ngay lập tức. “Đừng nói với tôi cô đã đi đến Xcốt-len một mình.” Hai hàng lông mày anh nhíu lại, và anh trông như thể đang bị đau. “Đừng nói với tôi điều đó.”

Cô bắt gặp ánh lửa dậy lên trong đôi mắt tối, và giật ngược ra sau xa nhất trong giới hạn nắm tay anh ta cho phép. “Tôi đã biết anh bị điên mà,” cô nói, nhìn quanh quất như thể tìm kiếm ai đó để cứu cô khỏi kẻ mất trí này.

Angus lôi cô lại gần, cố ý dùng kích thích và sức mạnh của mình để đe dọa cô. “Cô phải nói mình có lao đầu vào một chuyến hành trình xa mà không có người hộ tống hay không?”

“Có?” cô nói, đơn âm đó phát ra như một câu hỏi.

“Lạy Chúa lòng lành, bà cô!” anh bùng nổ. “Cô có mất trí không? Cô có biết điều gì xảy ra với những phụ nữ đi đường một mình không? Bộ cô không nghĩ gì đến sự bình an cho bản thân sao?”

Miệng Margaret há hốc.

Anh ta thả tay cô và bắt đầu đi tới đi lui. “Khi tôi nghĩ về những gì đã có thể xảy ra...” Anh ta lắc đầu co giật, lầm bầm, “Lạy Chúa Jesu, whiskey, và Robert the Bruce. Cô nàng này đúng là gàn dở.”

Margaret chớp nhanh mắt, cố gắng thấu hiểu mọi chuyện. “Này anh,” cô thận trọng mở lời,

“anh thậm chí còn không biết tôi mà.”

Anh ta quay ngoắt lại. “Tên cô là thứ quái gì vậy?”

“Margaret Pennypacker,” cô trả lời trước khi vỡ lẽ rằng có thể anh ta thật sự là một người điên, và có thể cô không nên nói với anh ta tên thật.

“Tốt thôi,” anh ta phán. “Giờ tôi biết cô rồi. Và cô là một kẻ ngu ngốc. Với một mục đích ngu ngốc.”

“Hãy chờ chút đã!” cô lớn tiếng, bước tới trước và vung cánh tay vào anh ta. “Tôi tình cờ có công chuyện là một sứ mệnh cực kỳ hệ trọng. Hạnh phúc của em trai tôi có thể đang bị đe dọa. Anh là ai mà phán xét tôi?”

“Người đã cứu cô khỏi bị cưỡng hiếp.”

“Chà!” Margaret đáp lời, phần lớn bởi vì cô chỉ có thể nghĩ được đến đó.

Anh cào tay vào tóc. “Kế hoạch đêm nay của cô ra sao?”

“Không phải việc của anh!”

“Cô trở thành việc của tôi từ phút tôi thấy cô bị kéo lê bởi—” Angus xoay vút đầu ra sau, nhận ra anh đã quên khuấy mất gã đàn ông bị anh đánh bất tỉnh. Hắn đã tỉnh lại và đang từ từ đứng lên, rõ ràng đang cố gắng di chuyển sao cho khẽ khàng nhất.

“Đừng di chuyển,” Angus quát Margaret. Anh đến trước mặt gã đàn ông vạm vỡ chỉ trong hai bước, rồi chụp cổ áo hắn và xách hắn lên cho đến khi hai chân hắn lơ lửng. “Mày có gì để nói với cô gái này không?” anh gầm gừ.

Gã kia lắc đầu.

“Tao nghĩ là có.”

“Tôi chắc chắn không có gì để nói với hắn,” Margaret nói chen vào, cố gắng tỏ ra hữu ích.

Angus bỏ ngoài tai lời cô nói. “Có thể nào là một lời xin lỗi không? Một lời xin lỗi khốn khổ với nhiều câu ‘Tôi là con chó chết toi khốn nạn’ có thể làm tao bớt giận và cứu cái mạng đáng khinh của mày đấy.”

Gã đàn ông bắt đầu run lẩy bẩy. “Tôixinlỗixinlỗixinlỗi.”

“Thật đấy, Anh Greene,” Margaret vội nói, “Tôi nghĩ chúng ta đã xong với hắn rồi. Có thể anh nên để hắn đi đi.”

“Cô có muốn xử hắn không?”

Margaret quá kinh ngạc, cô bắt đầu ho. “Tôi xin anh thứ lỗi,” cô cuối cùng cũng nặn ra.

Giọng anh ta hà khắc và thẳng thừng kỳ lạ khi anh ta lặp lại câu hỏi. “Cô có muốn xử hắn không? Hắn đã có thể làm hại thanh danh cô đấy.”

Margaret không thể ngăn mình không chớp mắt vì ánh sáng kỳ dị trong mắt anh ta, và cô có cảm giác đáng sợ rằng anh ta sẽ giết gã đàn ông kia nếu cô thuận tình. “Tôi ổn,” cô húng hắng.

“Tôi tin tôi đã thu xếp được vài cú đòn khi này. Chuyện đó đã thỏa mãn cơn khát máu nghèo nàn của tôi rồi.”

“Không phải tên này,” Angus trả lời. “Cô đã đánh hai gã kia.”

“Tôi ổn mà, thật đấy.”

“Một phụ nữ có quyền báo thù.”

“Thật sự không cần đâu, tôi cam đoan với anh.” Margaret vội liếc quanh, cố gắng đánh giá cơ hội tẩu thoát của mình. Cô sẽ phải chạy cho sớm. Anh chàng Angus Greene này đã cứu mạng cô, nhưng anh ta điên hẳn rồi.

Angus thả gã đàn ông xuống đất và đẩy hẳn tới trước. “Biến khỏi đây trước khi tao giết mày.”

Margaret bắt đầu rón rén đi về phía đối diện.

“Cô!” anh ta nói oang oang. “Đứng lại đó.”

Cô đông cứng tại chỗ. Cô có thể không thích người Xcốt bực con này, nhưng cô không phải kẻ xuẩn ngốc. Anh ta to gấp đôi cô mà.

“Cô nghĩ mình đang đi đâu hả?”

Cô quyết định sẽ không trả lời câu này.

Anh ta nhanh chóng thu hẹp khoảng cách giữa họ, khoanh hai cánh tay, và quắc mắt nhìn xuống cô. “Tôi tin cô sắp sửa báo cho tôi biết kế hoạch tối nay của cô.”

“Tôi rất tiếc phải báo cho anh biết, nhưng ý định của tôi không phải là tiếp tục cuộc—”

“Nói đi!” anh ta rống.

“Tôi định đi tìm em trai,” cô thốt ra, quyết định rằng có lẽ mình là một kẻ hèn nhát. Nhát gan không thật sự là một chuyện tồi tệ trong khi đang đối mặt với một tên Xcốt điên.

Anh ta lắc đầu. “Cô sẽ đi với tôi.”

“Ôi, thôi đi,” cô giễu. “Nếu anh nghĩ—”

“Cô Pennypacker,” anh ta ngắt lời, “tôi nên báo cho cô biết rằng khi tôi đã quyết định, tôi hiếm khi đổi ý.”

“Anh Greene,” cô cũng quả quyết không kém, “tôi không phải trách nhiệm của anh.”

“Có thể, nhưng tôi chưa bao giờ là loại đàn ông có thể bỏ mặc một phụ nữ đơn độc tự vệ. Vì thế, cô sẽ đi với tôi, và chúng ta sẽ quyết định sẽ làm gì với cô vào sáng mai.”

“Tôi tưởng anh đang tìm em gái chứ,” cô nói, sự bực bội hiển hiện trong tông giọng.

“Em gái tôi nhất định không thể đi khỏi đây trong thời tiết này. Tôi chắc nó đã được ủ ấm trong một quán trọ nào đó, hẳn là thậm chí còn không ở Gretna Greene đâu.”

“Chẳng phải anh nên tìm các quán trọ trong tối nay à?”

“Anne không phải người ưa dậy sớm. Nếu thật sự nó ở đây, nó sẽ không tiếp tục hành trình trước mười giờ. Tôi không lo ngại vì phải dời chuyện tìm kiếm đến sáng mai. Tôi chắc Anne an toàn trong tối nay. Cô, mặt khác, tôi lại thấy nghi ngờ.”

Margaret gần như giậm chân bực tức. “Đâu cần phải—”

“Lời khuyên của tôi, thưa Cô Pennypacker, là cô nên chấp nhận số phận của mình. Một khi cô nghĩ thấu đáo, cô sẽ nhận ra số phận đó không tệ đâu. Một cái giường ấm, bữa ăn ngon—làm sao những thứ đó lại chướng tai gai mắt cho được?”

“Sao anh lại làm việc này?” cô hoài nghi. “Anh được gì từ chuyện này?”

“Chẳng gì cả,” anh thú nhận với một nụ cười nửa miệng. “Nhưng cô đã nghiên cứu lịch sử Trung Quốc chưa?”

Cô bắn cho anh ta cái nhìn nhăn nhó. Cứ làm như các cô gái Anh được phép học nhiều hơn thêu thùa và thỉnh thoảng là bài học lịch sử ấy—lịch sử vương quốc Anh, tất nhiên.

“Có một thành ngữ thế này,” anh ta nói, đôi mắt trở nên phảng phất. “Tôi không nhớ rõ nó thế nào, nhưng gần như là một khi cô đã cứu một mạng người, cô sẽ chịu trách nhiệm về người đó suốt đời.”

Margaret ghen thở. Lạy Chúa, anh ta không nghĩ sẽ trông nom cô suốt đời chứ?

Angus bắt gặp vẻ mặt cô và gần như gập người lại vì cười. “Ồ, đừng lo, Cô Pennypacker,” anh nói. “Tôi không định cắt đứt mình làm người bảo hộ vĩnh viễn của cô đâu. Tôi sẽ chăm lo cho cô đến sáng và lo liệu cho cô yên vị, và rồi cô có thể đi tiếp con đường hạnh phúc của cô.”

“Được rồi,” Margaret miễn cưỡng nói. Thật khó mà tranh cãi với một người lo lắng cho mình. “Tôi rất cảm kích sự quan tâm của anh, và có thể chúng ta sẽ cùng tìm kiếm hai đứa em lầm lỗi của chúng ta. Chuyện đó sẽ dễ dàng hơn, tôi nghĩ vậy.”

Anh ta chạm vào cằm cô, khiến cô giật thót vì sự dịu dàng của anh ta. “Đúng rồi đó. Vậy giờ, chúng ta đi được chưa?”

Cô gật đầu, nghĩ có thể mình cũng nên giàn hòa. Rốt cuộc thì anh ta đã cứu cô khỏi một số phận khủng khiếp, và cô đã trả ơn bằng cách gọi anh ta là người điên. “Anh có một vết xước,” cô nói, chạm vào thái dương bên phải của anh ta. Cô thường thể hiện lòng biết ơn bằng việc làm hơn là lời nói, “Sao anh không để tôi sờ sóc nó nhỉ? Nó không sâu lắm, nhưng anh nên làm sạch nó.”

Anh ta gật đầu và nắm cánh tay cô. “Tôi sẽ đánh giá cao chuyện đó.”

Margaret nín thở, có chút ngạc nhiên vì anh ta có vẻ quá to lớn khi đứng ngay cạnh cô. “Anh đã đặt phòng chưa?”

Anh ta lắc đầu. “Còn cô?”

“Chưa, nhưng tôi đã thấy một chỗ trống ở quán Hoa Hồng và Cây Kế.”

“Quán Người Đàn Ông Sành Sỏi tốt hơn. Sạch sẽ hơn, và thức ăn nóng sốt. Chúng ta sẽ xem liệu họ còn phòng hay không trước đã.”

“Sạch sẽ rất tốt,” cô bình phẩm, còn hơn cả vui lòng tha thứ cho sự ngạo mạn của anh ta nếu nó có nghĩa là những tấm trải giường sạch sẽ.

“Cô có túi không?”

“Không còn nữa,” cô buồn bã nói.

“Cô bị trộm à?”

“Tôi e là vậy.” Khi ánh mắt anh ta tối sầm lại, cô vội nói thêm, “Nhưng tôi không đem theo bất cứ thứ gì có giá trị hết.”

Anh ta thở dài. “Thôi vậy, chẳng thể làm gì khác về chuyện đó được nữa. Đi theo tôi. Chúng ta sẽ bàn xem nên làm gì với em trai cô và em gái tôi khi chúng ta đã được ủ ấm và được ăn no.”

Và rồi anh ta nắm cánh tay cô chặt hơn một chút và dẫn cô xuống đường.

CHƯƠNG 2

Sự hòa hoãn của họ chỉ tồn tại được hai phút. Margaret không chắc lắm làm sao lại đến nông nổi, nhưng trước khi họ đi được nửa đường đến quán Người Đàn Ông Sành Sỏi, họ lại cãi vã như trẻ con.

Anh không thể cưỡng lại thôi thúc phải nhắc cô rằng cô còn hơn cả ngu ngốc vì đã lên kế hoạch đến Xcốt-len một mình.

Cô chỉ vừa buộc phải gọi anh là kẻ thô lỗ ngạo mạn khi anh đẩy cô lên những bậc thềm dẫn vào quán trọ.

Nhưng không việc nào trong số đó—không một từ cộc cằn nào—có thể chuẩn bị cô cho điều xảy ra khi họ đứng trước chủ quán trọ.

“Tôi và vợ cần đặt hai phòng nghỉ đêm,” Angus nói.

Vợ.

Nhờ sức mạnh ý chí, Margaret thu xếp để giữ hàm không rơi thẳng đến đầu gối. Hay có lẽ đó là hành động của Chúa; cô không nghĩ ý chí của mình đủ mạnh để giữ không đập vào cánh tay Angus Greene vì sự xấc láo của anh ta.

“Chỗ chúng tôi chỉ còn một phòng trống,” chủ quán trọ thông báo.

“Vậy chúng tôi lấy phòng đó,” Angus trả lời.

Lần này cô biết mình là người được nhận sự can thiệp thần thánh, bởi vì không còn cách giải thích nào khác cho sự kiềm chế của cô trước khát vọng to lớn là véo tai anh ta.

Chủ quán trọ gật đầu hài lòng và nói, “Theo tôi. Tôi sẽ dẫn hai vị lên phòng. Và nếu hai vị muốn một suất ăn—”

“Có chứ,” Angus ngắt lời. “Món nào đó ấm và đủ lót dạ.”

“Tôi e chỗ chúng tôi chỉ còn bánh nhân thịt nguội vào giờ khuya khoắt này thôi.”

Angus rút một đồng tiền từ túi áo khoác và đưa nó ra. “Vợ tôi đang rất lạnh, và vì cô ấy đang trong giai đoạn nhạy cảm, tôi muốn cô ấy có một bữa ăn chất lượng.”

“Giai đoạn?” Margaret thở gấp.

Angus mỉm cười với cô và nháy mắt. “Thôi nào, em yêu, nhất định em không nghĩ có thể giấu chuyện đó mãi chứ.”

“Chúc mừng cả hai!” chủ quán trọ oang oang. “Đứa đầu lòng à?”

Angus gật đầu. “Nên ông thấy lí do tôi bảo vệ thái quá rồi chứ.” Anh ta choàng cánh tay quanh vai Margaret. “Cô ấy là một phụ nữ mỏng manh.”

Người phụ nữ “mỏng manh” ngay lập tức gấp cánh tay và thọt cùi chỏ vào hông Angus. Thật mạnh.

Chủ quán trọ hẳn không nghe thấy tiếng hự vì đau vang lên sau đó, bởi vì ông ta chỉ nhận lấy đồng tiền và lẩn nó trong lòng bàn tay. “Tất nhiên, tất nhiên,” ông ta thì thầm. “Tôi sẽ phải gọi bà nhà tôi dậy, nhưng tôi chắc chúng tôi có thể tìm được món gì đó nóng sốt.”

“Tuyệt vời.”

Chủ quán trọ bước về phía trước, và Angus dợm bước theo sau, nhưng Margaret chụp lấy gấu áo khoác của anh ta và giật lại. “Anh có điên không?” cô thì thào.

“Tôi tưởng cô đã nghiên cứu đầu óc tỉnh táo của tôi và thấy nó chấp nhận được rồi chứ.”

“Tôi đã nghĩ lại,” cô nghiêng rằng.

Anh vỗ vỗ lên vai cô. “Cố gắng đừng để cho bản thân quá xúc động. Sẽ không tốt cho đứa bé.”

Hai cánh tay Margaret bị dích chặt vào hai bên người khi cô cố gắng không đánh cho anh ta bầm dập. “Ngừng nói về đứa bé đi,” cô rít, “và tôi sẽ không ở chung phòng với anh đâu.”

“Tôi thật sự không thấy cô có lựa chọn nào khác.”

“Tôi thà—“

Anh đưa một bàn tay lên. “Đừng nói với tôi cô thà chờ ngoài trời mưa. Tôi đơn giản sẽ không tin cô đâu.”

“Anh có thể chờ ngoài trời mưa.”

Angus cúi thấp đầu và nhìn ra cửa sổ. Những hạt mưa vẫn rơi lộp độp lên mặt kính. “Tôi thì nghĩ là không.”

“Nếu anh là một quý ông...”

Anh khẽ cười. “A, nhưng tôi chưa hề nói mình là một quý ông.”

“Thế thì những câu hô hào bảo vệ phụ nữ là sao chứ?” Margaret gặng hỏi.

“Tôi đã nói tôi không thích thấy phụ nữ bị tổn thương hay bị lạm dụng. Tôi chưa hề nói tôi tình nguyện ngủ dưới mưa và tự ban cho mình cơn viêm phổi tại ác vì cô.”

Chủ quán trọ, người đã đi trước, ngừng lại và quay đằng sau khi ông ta nhận ra những vị

khách còn chưa đi theo. “Các vị có đi không đây?” ông ta hỏi.

“Có, có chứ,” Angus đáp lời. “Chỉ làm cuộc trò chuyện nhỏ với vợ tôi thôi. Có vẻ như cô ấy đột ngột lên cơn thèm món haggis.”

Miệng Margaret há ra, và phải sau mấy lần gắng gượng cô mới thốt lên được, “tôi không thích món đó.”

Angus cười toe. “Tôi thích.”

“Ô hô!” chủ quán trọ thốt lên với một nụ cười rộng. “Y như bà nhà tôi. Bà ấy ăn haggis hằng ngày trong khi mang thai, và bà ấy đã sinh cho tôi bốn thằng cu khỏe mạnh.”

“Tuyệt,” Angus nói với một nụ cười tự phụ. “Tôi phải nhớ chuyện đó mới được. Một người đàn ông cần một đứa con trai.”

“Bốn,” chủ quán trọ nhắc, lồng ngực phồng lên vì tự hào. “Tôi có những bốn đứa.”

Angus vỗ lên lưng Margaret. “Cô ấy sẽ sinh cho tôi năm đứa. Nhớ lời tôi đấy.”

“Đúng là đàn ông,” cô buột miệng, loạng choạng vì chấn động từ cái vỗ lưng thân tình. “Toàn là một đám gà trống khoe mẽ.”

Nhưng hai người đàn ông đang quá mải mê trong trò chơi tự tăng bốc của đàn ông—Margaret nghĩ họ sắp bắt đầu tranh luận xem ai có thể ném sào xa hơn—và rõ ràng không nghe thấy lời cô.

Cô đứng đó với hai bàn tay khoanh lại trong đầy một phút, cố gắng không lắng nghe bất cứ điều gì họ nói, rồi Angus đột nhiên vỗ lên lưng cô và nói, “Vậy thì haggis cho bữa tối nhé, em yêu?”

“Tôi sẽ giết anh,” cô rít khế. “Và tôi sẽ làm việc đó thật chậm rãi.” Rồi Angus thúc vào sườn cô và liếc sang chủ quán trọ. “Em thích lắm,” cô ghen lời. “Món khoái khẩu của em mà.”

Chủ quán trọ cười rạng rỡ. “Một phụ nữ giành được trái tim tôi đây. Không có gì bảo vệ con người ta khỏi ma quỷ như một phần haggis chất lượng.”

“Chỉ cái mùi thôi cũng đủ đuổi quỷ rồi,” Margaret lầm bầm.

Angus cười lục khục và siết tay cô.

“Cô hẳn phải là một người Xcốt,” chủ quán trọ nói, “nếu cô yêu haggis.”

“Thật sự ra,” Margaret nói một cách cứng nhắc, giật tay lại. “Tôi là người Anh.”

“Đáng tiếc thật.” Chủ quán trọ quay sang Angus và nói, “Nhưng tôi cho là nếu anh phải lấy một người ngoại bang, ít ra anh cũng đã chọn được một cô có tình yêu dành cho haggis.”

“Tôi đã từ chối cầu hôn cô ấy cho đến khi cô ấy nếm nó,” Angus nói nghiêm trang. “Và rồi tôi cũng không theo lễ cưới đến cùng cho đến khi tôi tin cô ấy thích nó.”

Margaret đập mạnh lên vai anh ta.

“Và tính dễ nổi cáu nữa chứ!” Chủ quán trọ cười giòn. “Chúng ta sẽ biến cô ấy thành một phụ

nữ Xcốt đúng nghĩa ngay thôi.”

“Tôi hy vọng thế,” Angus đồng ý, ngữ điệu bất chợt trở nên mạnh mẽ hơn đối với tai Margaret. “Mặc dù tôi nghĩ cô ấy nên học cách quăng nắm đấm đàng hoàng hơn.”

“Không đau à?” chủ quán trọ nói với một nụ cười thấu hiểu.

“Không đau tí nào.”

Margaret nghiêng rằng. “Thưa ông,” cô nói một cách dịu dàng nhất có thể, “ông có thể vui lòng dẫn tôi đến phòng tôi không? Tôi xộc xệch quá, và tôi rất muốn chỉnh trang lại trước khi ăn tối.”

“Tất nhiên,” Chủ quán trọ tiếp tục cất bước lên cầu thang, Margaret bám theo sát gót. Angus thong thả theo sau cách vài bậc, ắt hẳn là đang cười cô đây.

“Đến nơi rồi,” chủ quán trọ nói, mở cánh cửa để lộ một căn phòng nhỏ nhưng sạch sẽ với một bồn rửa mặt, một cái chậu để đi vệ sinh, và một cái giường.

“Cám ơn ông,” cô nói với một cái gật đầu lịch sự. “Tôi rất cảm kích.” Rồi cô bước vào phòng và đóng sầm cửa lại.

Angus rộ lên mà cười. Anh không thể ngăn được.

“Ô hô, giờ anh gặp rắc rối rồi,” chủ quán trọ nói.

Tiếng cười của Angus lắng xuống còn một vài tiếng cười lục khục. “Ông tên là gì, người tốt bụng?”

“McCallum. George McCallum.”

“Chà, George à, tôi nghĩ ông nói đúng.”

“Lấy vợ,” George ra vẻ kẻ cả, “là một công cuộc tế nhị để gìn giữ sự cân bằng đấy.”

“Tôi chưa từng biết phải giữ đến cỡ nào cho đến tận hôm nay.”

“Hên cho anh,” George nói với một nụ cười nham hiểm, “tôi còn giữ chìa khóa đây.”

Angus cười toe toét và thấy một đồng khác cho ông ta, rồi chụp lấy chìa khi George tung nó lên. “Ông là một người tốt, George McCallum.”

“Đúng vậy,” George nói khi ông ta bỏ đi, “tôi cứ nói với bà nhà tôi điều đó suốt ấy chứ.”

Angus cười một mình và bỏ chìa khóa vào túi áo. Anh chỉ hé cửa vài tắc, rồi nói to, “Cô có mặc đồ không?”

Câu trả lời của cô là một tiếng thụt thật to ở trên cửa. Hẳn là giày cô rồi.

“Nếu cô không nói khác thì tôi vào đấy.” Anh thò đầu vào phòng, rồi thụt lại vừa kịp lúc để tránh chiếc giày còn lại, nó bay vèo đến chỗ anh với sự chính xác đến chết người.

Anh lại chồm đầu vào, tìm hiểu chắc chắn cô không còn gì để ném, rồi bước vào phòng.

“Anh có phiền,” cô nói với cơn giận điên người được kiềm chế sát sao, “nói cho tôi như thế

là thế quái gì không?”

“Phần nào?” anh kéo dài thời gian.

Cô trả lời bằng một cái trừng mắt. Angus nghĩ cô trông khá quyến rũ với hai má đỏ bừng vì tức giận nhưng anh khôn ngoan quyết định giờ không phải là lúc khen ngợi cô chuyện đó.

“Tôi hiểu rồi,” anh nói, không thể ngăn khóe môi nhếch lên một cách hài hước. “Chà, người ta sẽ nghĩ là đã quá rõ ràng, nhưng nếu tôi phải giải thích—”

“Anh phải giải thích.”

Anh nhún vai. “Cô sẽ không có một mái nhà che đầu ngay lúc này nếu George không nghĩ cô là vợ tôi.”

“Không đúng, và George là ai?”

“Chủ quán trọ, và có chứ, điều đó rất đúng là khác. Ông ta sẽ không giao phòng này cho hai người chưa kết hôn.”

“Tất nhiên là không,” cô nạt lại. “Ông ta sẽ giao nó cho tôi và xách tai quăng anh ra ngoài.”

Angus trầm tư gãi đầu. “Tôi không dám quả quyết chuyện đó, Cô Pennypacker. Dù sao đi nữa tôi cũng là người đi cùng với túi tiền.”

Cô quắc mắt nhìn anh thật dữ dội, mắt cô mở to và giận dữ, đến mức Angus cuối cùng cũng nhận thấy màu của chúng. Xanh lá. Một màu xanh lá khá đáng yêu, màu của cây cỏ.

“A,” anh nói khi cô im lặng. “Vậy là cô đồng ý với tôi.”

“Tôi có tiền,” cô lầm bầm.

“Bao nhiêu?”

“Có đủ!”

“Chẳng phải cô nói mình bị trộm sao?”

“Đúng là tôi bị trộm,” cô nói, miễn cưỡng đến mức Angus nghĩ thật thần kỳ cô không bị mắc ghen, “nhưng tôi vẫn còn vài đồng.”

“Đủ cho một bữa ăn nóng? Nước nóng? Một phòng ăn riêng?”

“Đó không hẳn là vấn đề chính,” cô cãi, “và phần tồi tệ nhất là, anh tỏ vẻ cứ như anh đang thấy thích thú lắm.”

Angus cười toe. “Tôi đang thấy thích thú.”

“Tại sao anh lại làm thế này?” cô hỏi, vung vẩy hai tay về phía anh. “Chúng ta đã có thể đi đến một quán trọ khác.”

Một tiếng sấm ầm ĩ làm rung cả căn phòng. Chúa, Angus kết luận, đứng về phía anh. “Trong thời tiết này à?” anh hỏi. “Thứ lỗi cho tôi nếu tôi thiếu nhiệt huyết trở lại ngoài kia.”

“Thậm chí nếu phải đóng giả làm vợ chồng,” cô nhún nhường, “anh có cần phải trêu tôi như thế không?”

Đôi mắt tối của anh trở nên dịu dàng. “Tôi không hề có ý xúc phạm cô. Nhất định cô biết điều đó chứ.”

Margaret thấy quyết tâm của mình yếu dần trước ánh nhìn ấm áp và quan tâm của anh. “Anh không cần phải nói với chủ quán trọ tôi đang mang thai,” cô nói, hai má một màu đỏ dữ dội khi đến từ cuối cùng.

Anh bật ra tiếng thở dài. “Tất cả những gì tôi có thể làm là tạ lỗi. Lời giải thích duy nhất của tôi là tôi đã quá nhập vai. Tôi đã dành cả hai ngày nay cưỡi ngựa dọc suốt Xcốt-len. Tôi lạnh, ướt, và đói, và màn cải trang nhỏ này là chuyện vui đầu tiên tôi làm trong suốt nhiều ngày. Thử lỗi cho tôi nếu tôi đã quá ham vui.”

Margaret chỉ nhìn anh chăm chăm, hai bàn tay nắm lại ở hai bên người. Cô biết mình nên chấp nhận lời xin lỗi của anh, nhưng sự thật là, cô cần thêm một vài phút để trấn tĩnh lại.

Angus giơ hai tay lên trong một cử chỉ giàn hòa. “Cô có thể giữ sự im lặng khắt kỷ nếu cô muốn,” anh nói với một nụ cười hài hước, “nhưng nó sẽ không có tác dụng đâu. Cô, Quý Cô Pennypacker thân mến, là người độ lượng hơn cô nghĩ đấy.”

Cái nhìn cô hướng sang anh vừa cực kỳ hồ nghi vừa châm biếm thậm tệ. “Tại sao, bởi vì tôi đã không bóp cổ anh ngay tại hành lang đấy à?”

“Ừm, chuyện đó, nhưng tôi thật ra đang nói đến sự miễn cưỡng của cô không muốn làm tổn thương chủ quán trọ khi chê bai tài ẩm thực của ông ấy.”

“Tôi có chê bai tài ẩm thực của ông ta đấy,” cô chỉ ra.

“Ừ, nhưng cô không nói to lên.” Anh thấy cô mở miệng và nâng một bàn tay lên. “A, á, à, không lý sự nữa. Cô quyết tâm làm tôi không ưa cô, nhưng tôi e việc đó không hiệu quả đâu.”

“Anh mất trí rồi,” cô nói khẽ.

Angus lột áo khoác đã ướt sũng của mình. “Câu điệp khúc đặc biệt đó đang trở nên nhạt nhẽo đấy.”

“Thật khó mà nói trái sự thật,” cô lầm bầm. Rồi cô nhìn lên và thấy anh đang làm gì. “Và đừng cởi áo khoác anh ra!”

“Lựa chọn còn lại là chết vì viêm phổi,” anh nói một cách hòa nhã. “Tôi gợi ý cô cũng cởi áo khoác của cô đi.”

“Trừ khi anh rời phòng.”

“Và đứng trần như nhộng trong hành lang? Tôi không nghĩ vậy.”

Margaret bắt đầu đi loanh quanh và tìm khắp phòng, mở tủ đứng và kéo các ngăn ra. “Nhất định phải có màn che ở đâu đó. Nhất định phải có.”

“Cô sẽ không tìm thấy màn che trong tủ đâu,” anh nói tháo vát.

Cô đứng như trời trồng trong mấy chốc, luống cuống cố không thả rong cơn giận của mình.

Cả đời cô đã phải là người có trách nhiệm để làm gương, và những cơn thịnh nộ không phải là thái độ chấp nhận được. Nhưng lần này...Cô nhìn ra sau lưng và thấy anh đang cười toe toét với cô. Lần này thì khác.

Cô sập ngấn tử lại, việc đó sẽ cho cô chút khoái trá nếu cô không kẹt trướng đầu ngón tay giữa. “Ài daaaaaa!” cô gào, lập tức dứt ngón tay vào miệng.

“Cô ổn chứ?” Angus hỏi, nhanh chóng đến bên cô.

Cô gật đầu. “Đi chỗ khác đi,” cô làu bàu khi đang ngậm ngón tay.

“Cô chắc không? Cô có thể đã làm gãy xương đấy.”

“Tôi không có. Đi đi.”

Anh nắm bàn tay cô và dịu dàng kéo ngón tay cô ra khỏi miệng. “Trông nó ổn cả,” anh nói trong một giọng đầy quan tâm, “nhưng thật tình, tôi không phải là chuyên gia trong những chuyện này.”

“Tại sao?” cô rên rỉ. “Tại sao?”

“Tại sao tôi không phải là chuyên gia ấy à?” anh lặp lại, chớp mắt đầy bối rối. “Tôi không biết cô lại nghĩ tôi đã được học về ngành y, nhưng sự thật là, tôi giống một người tá điền hơn. Đúng hơn là một quý ông tá điền—”

“Tại sao anh lại tra tấn tôi?” cô rống.

“Tại sao, Cô Pennypacker, cô nghĩ tôi đang làm thế đấy à?”

Cô giật tay khỏi tay anh. “Thề có Chúa chứng giám, tôi không biết tại sao mình lại bị trách tội bằng cách này. Tôi không thể tưởng tượng được mình đã phạm phải lỗi gì để phải chịu—”

“Margaret,” anh nói to, ngừng câu nói của cô khi dùng tên cô, “có thể cô đang nghiêm trọng hóa vấn đề đấy.”

Cô đứng đó, không cử động, bên cạnh cái tủ, trong đây một phút. Hơi thở ngắt quãng, và cô đang nuốt xuống một cách khó khăn, và rồi cô bắt đầu chớp mắt.

“Ôi không,” Angus nói, nhắm mắt đau đớn. “Đừng khóc.”

--khịt khịt—“Tôi sẽ không khóc.”

Anh mở mắt. “Lạy Jesus, whiskey, và Robert the Bruce,” anh lẩm nhẩm. Cô hiển nhiên trông như sắp khóc. Anh đằng hắng. “Cô chắc chứ?”

Cô gật đầu, một lần, nhưng quả quyết. “Tôi không bao giờ khóc.” Anh thở ra một hơi dài nhẹ nhõm rất thành tâm. “Tốt, bởi vì tôi không bao giờ biết phải làm gì khi—ôi, chết thật, cô đang khóc.”

“Tôi. Không. Có.” Mỗi từ bật ra như một câu, ngắt quãng bởi những tiếng thở gấp ầm ĩ.

“Ngừng lại,” anh khấn khoản, ngượng nghịu đứng trụ chân này rồi lại sang chân kia. Chẳng có gì khiến anh cảm giác như một kẻ cục mịch bất lực, lóng ngóng như nước mắt phụ nữ. Còn tệ hơn, anh rất chắc người phụ nữ này đã không khóc từ hơn một thập kỷ nay. Và thậm chí còn tệ hơn, anh là nguyên do.

“Tất cả những gì tôi muốn làm—” cô thở gấp. “Tất cả những gì tôi muốn làm—”

“Là...?” anh giục, cuống cuống tìm cách cho cô nói tiếp—bất cứ việc gì để làm cô ngừng khóc.

“Ngăn cản em trai.” Cô hít một hơi sâu, run rẩy và ngồi sụp xuống giường. “Tôi biết điều gì là tốt nhất cho nó. Tôi biết điều đó nghe có vẻ chuyên quyền, nhưng thật sự là thế. Tôi đã chăm lo cho nó kể từ khi tôi mười bảy.”

Angus bước tới và ngồi xuống cạnh cô, nhưng không quá gần đến mức làm cô thấy bất ổn. “Vây à?” anh hỏi nhẹ. Anh đã biết kể từ lúc cô thúc gối vào háng của gã đàn ông kia rằng cô không phải một phụ nữ tầm thường, nhưng anh đang nhận ra rằng cô còn hơn cả tính cứng đầu và trí óc nhanh nhạy. Margaret Pennypacker yêu thương sâu sắc, trung thành đến mức thành thật, và sẽ hy sinh mạng sống của mình cho những ai cô yêu mà không có thậm chí là một giây do dự.

Nhận thức đó khiến anh mỉm cười hài hước—và cùng lúc đó khiến anh kinh hãi đến tận xương. Bởi vì trước lòng trung thành, tình yêu thương, và sự tận tụy dành cho gia đình, Margaret Pennypacker có thể là bản sao của anh. Và Angus chưa từng gặp một phụ nữ theo kịp với những tiêu chuẩn anh tự đặt cho bản thân.

Và giờ anh đã gặp—xem nào, anh sẽ phải làm gì với cô đây?

Cô ngắt ngang dòng suy nghĩ của anh với một tiếng sụt sịt ầm ĩ. “Anh có đang nghe tôi không đấy?”

“Em trai cô,” anh nhắc.

Cô gật đầu và hít sâu. Rồi đột nhiên cô nhìn lên anh. “Tôi sẽ không khóc đâu.”

Anh vỗ vỗ vào vai cô. “Tất nhiên là không.”

“Nếu nó lấy một trong những cô gái kinh khiếp đó, cuộc sống của nó sẽ bị hủy hoại suốt đời.”

“Cô có chắc không?” Angus nhẹ nhàng hỏi. Chị em gái thường nghĩ họ biết điều gì là tốt nhất.

“Một trong số họ thậm chí còn không biết hết bảng chữ cái!”

Anh bật ra một tiếng động khá giống “Í ẹ” và đầu anh hơi giật ngược ra sau thương xót. “Cờ đó thì tệ.”

Cô lại gật đầu, lần này nhiệt tình hơn. “Anh hiểu không? Anh hiểu ý tôi không?”

“Em trai cô mấy tuổi rồi?”

“Nó mới mười tám.”

Angus thở phào ra. “Vây cô nói đúng. Cậu ấy không biết việc mình đang làm. Không có anh chàng nào ở tuổi mười tám biết cả đâu. Nghĩ đến chuyện đó, những cô nàng ở tuổi mười tám cũng chẳng khá khẩm hơn.”

Margaret gật đầu tán đồng. “Em gái anh cũng ngần ấy tuổi à? Tên cô ấy là gì? Anne phải

không?”

“Đúng vậy, ở cả hai điều.”

“Tại sao anh lại đuổi theo cô ấy? Cô ấy đã làm gì?”

“Bỏ trốn đến Luân Đôn.”

“Một mình?” Margaret hỏi, rõ ràng là kinh hãi.

Angus nhìn cô với một vẻ mặt kinh ngạc. “Tôi có thể nhắc cho cô nhớ chính cô đã bỏ trốn đến Xcốt-len một mình không?”

“À, có,” cô lúng búng, “nhưng chuyện đó hoàn toàn khác. Luân Đôn là... Luân Đôn.”

“Thật ra, nó không hoàn toàn một mình. Nó đã trộm cỗ xe cùng ba trong số những người làm giỏi nhất của tôi, một người còn từng là võ sĩ quyền anh, đó là lí do duy nhất lúc này tôi không sợ điếng hồn đấy.”

“Nhưng cô ấy tính làm gì?”

“Trông cậy vào lòng nhân từ của bà dì tôi.” Anh nhún vai. “Anne muốn một mùa vũ hội.”

“Và có lí do nào cô ấy không thể có một mùa vũ hội không?”

Vẻ mặt Angus trở nên nghiêm khắc. “Tôi đã nói nó có thể có mùa vũ hội vào năm sau. Chúng tôi đang sửa lại nhà, và tôi quá bận để bỏ dở nửa chừng và đến Luân Đôn.”

“A.”

Hai tay anh chống lên hông. “Cô muốn nói gì, a là sao?”

Cô di chuyển hai bàn tay trong một cử chỉ vừa khiêm nhường vừa có vẻ biết tuốt. “Chỉ là tôi thấy có vẻ anh đang đặt nhu cầu bản thân lên trước nhu cầu của em gái đấy.”

“Tôi đâu có làm gì như thế! Chẳng có lí do gì nó không thể chờ một năm. Chính cô cũng đồng ý rằng mười tám thì chẳng biết gì cả.”

“Hẳn là anh đúng,” cô đồng tình, “nhưng giữa đàn ông với phụ nữ có sự khác biệt.”

Mặt anh nhích đến gần mặt cô một chút. “Cô có vui lòng giải thích khác ra sao không?”

“Tôi cho rằng đúng là những cô gái mười tám thì chẳng biết gì. Nhưng những anh chàng mười tám thì còn kém hơn là chẳng biết gì.”

Thật ngạc nhiên cho cô, Angus bắt đầu bật cười, ngã ra giường và làm rung cả tấm nệm với những tiếng rục rịch. “Ôi, lẽ ra tôi nên thấy bị xúc phạm,” anh thở gấp, “nhưng tôi e là cô nói đúng.”

“Tôi biết mình đúng mà!” cô đối lại, một nụ cười lén nở trên gương mặt cô.

“Ôi, Thượng Đế ơi,” anh thở dài. “Một đêm cực kỳ làm sao. Một đêm đáng thương, khổ sở, tuyệt vời làm sao.”

Đầu Margaret ngẩng phắt lên khi nghe anh nói. Anh có ý gì nhỉ? “Vâng, tôi biết,” cô nói—chỉ một chút ngập ngừng, bởi vì cô không dám chắc cô đồng ý với vẻ nào. “Đúng là một mớ bòng bong. Chúng ta sẽ làm gì đây?”

“Liên minh, tôi cho là vậy, và tìm kiếm cả hai đứa em lầm lỗi của chúng ta ngay lập tức. Và còn về phần tối nay, tôi có thể ngủ dưới sàn.”

Một sự căng thẳng mà Margaret còn không nhận ra đang đè nặng lên mình được cất khỏi cô ngay. “Cảm ơn anh,” cô tha thiết nói. “Tôi rất cảm kích sự rộng lượng của anh.”

Anh ngồi lên. “Và cô, Margaret thân mến, sẽ phải tận hưởng cuộc đời của một diễn viên. Ít nhất cũng trong một ngày.”

Một diễn viên? Chẳng phải họ đi khắp nơi ăn mặc thiếu vải và thay người tình như thay áo sao? Margaret nghệt thở, cảm thấy hai má—và khá nhiều phần khác—trở nên ửng đỏ. “Anh muốn nói gì?” cô hỏi, kinh hãi khi giọng mình hỗn hển.

“Chỉ là nếu cô muốn được ăn tối nay—và tôi chắc chắn sẽ không chỉ có món haggis trong thực đơn, nên cô có thể dễ thở hơn về chuyện đó—vậy thì cô sẽ phải giả làm Quý Bà Angus Greene.”

Cô cau mày.

“Và,” anh nói thêm với một cái đảo tròn mắt, “cô sẽ phải giả vờ cương vị đó không quá khó ưa đến vậy. Dù gì chúng ta cũng đã xoay xở làm cô có thai mà. Chúng ta không thể quá ghét nhau được.”

Margaret đỏ mặt. “Nếu anh không chịu ngừng nói về đứa bé không tồn tại trời đánh đó, tôi thề tôi sẽ sập tủ lên ngón tay của anh.”

Anh chấp hai bàn tay ra sau lưng và cười toe, “tôi đang run lẩy bẩy vì sợ đây.”

Cô bắn cho anh cái nhìn bực bội, rồi chớp mắt, “Anh vừa nói là Quý Bà Greene à?”

“Có quan trọng không?” Angus châm biếm.

“Sao, có chứ!”

Trong một lúc Angus chỉ nhìn cô đăm đăm, sự thất vọng lan trong ngực anh. Tước vị của anh nhỏ thôi—chỉ là một tông nam tước với một mảnh đất nhỏ nhưng đáng yêu—dù vậy phụ nữ vẫn xem anh như một chiến lợi phẩm để giành giật. Hôn nhân đối với những phụ nữ anh biết dường như là một cuộc thi. Người giành được tước vị và tiền bạc là người chiến thắng.

Margaret đặt bàn tay lên trái tim. “Tôi rất chú trọng đến lễ nghi.”

Angus thấy sự thích thú lại bùng lên. “Vâng?”

“Tôi không nên gọi anh là Anh Greene nếu thật sự anh là Ngài Greene.”

“Thật ra là Ông Greene,” anh nói, môi giãn ra thành một nụ cười, “nhưng tôi có thể bảo đảm với cô tôi không lấy làm phật ý đâu.”

“Mẹ tôi hẳn đang ngủ không yên dưới mồ.” Cô lắc đầu và thở dài. “Tôi đã cố gắng dạy dỗ Edward và Alicia—em gái tôi—những gì cha mẹ tôi muốn. Tôi đã cố sống cuộc đời mình theo cách đó. Nhưng đôi khi tôi nghĩ mình không đủ tốt.”

“Đừng nói thế,” Angus nói với cảm xúc sâu sắc. “Nếu cô không đủ tốt, thì tôi rất lo cho linh hồn mình.”

Margaret tặng cho anh một nụ cười run run. “Anh có khả năng làm cho tôi tức giận đến mức mất tỉnh táo, nhưng tôi thấy không cần lo cho linh hồn anh đâu, Angus Greene.”

Anh nghiêng về phía cô, đôi mắt tối trở nên ấm áp kỳ lạ. Anh ở quá gần, môi anh chỉ cách vài inch, và cô bất chợt có một ý nghĩ kỳ dị rằng có thể cô sẽ muốn làm một phụ nữ bao đàn một lần trong đời. Chỉ cần cô nghiêng về phía trước, rướn người đến chỗ anh chỉ một giây thôi, anh sẽ giành lấy sự chủ động và hôn cô chứ? Anh sẽ ôm choàng lấy cô trong vòng tay, tháo những kẹp tóc khỏi tóc cô, và khiến cô cảm giác như thể mình là ngôi sao trong thơ xô-nê của Shakespeare chứ?

Margaret nghiêng người.

Cô rướn.

Cô rút ngay khỏi giường.

CHƯƠNG 3

Margaret la lên ngạc nhiên khi cô trượt trong không khí. Nó không phải một cú trượt dài; mặt đất gần như nảy lên để gặp hông cô, nó đã (tất nhiên) bầm dập từ lần quá giang trên xe bò kéo. Cô ngồi đó, choáng váng vì sự thay đổi vị trí một cách bất ngờ, khi gương mặt Angus xuất hiện bên mép giường.

“Cô ổn chứ?” anh hỏi.

“Tôi, ơ, mất thăng bằng,” cô lẩm bẩm.

“Tôi hiểu,” anh nói, quá nghiêm túc đến mức cô không thể tin anh được.

“Tôi thường mất thăng bằng,” cô nói, cố gắng gán cho sự cố này vẻ bình thường nhất có thể. Đâu phải ngày nào cô cũng rút khỏi giường trong khi rướn người hôn một người hoàn toàn xa lạ chứ. “Anh có không?”

“Chưa bao giờ.”

“Không thể nào.”

“Xem nào,” anh đảm chiêu, gãi cằm, “Tôi cho là điều đó không đúng hẳn. Có những lúc...”

Ánh mắt Margaret chú mục vào những ngón tay anh khi chúng vuốt lên phần da dưới cằm. Có điều gì đó về hành động này khiến cô bị mê hoặc. Cô có thể thấy từng sợi râu nhỏ, và với một tiếng thở gấp kinh hãi cô nhận ra bàn tay cô đã vượt quá nửa khoảng cách giữa họ.

Lạy Chúa, cô muốn chạm vào anh.

“Margaret?” anh hỏi, mắt ánh lên vẻ hài hước. “Cô có đang nghe tôi nói không đấy?”

Cô chớp mắt. “Tất nhiên. Tôi chỉ đang—” Đầu óc cô lục tìm chuyện để nói. “Chà, rõ ràng tôi đang ngồi trên sàn.”

“Và chuyện đó ảnh hưởng đến kỹ năng nghe của cô à?”

“Không! Tôi—” Cô mím môi thành một đường thẳng bức bối. “Khi nãy anh nói gì?”

“Cô có chắc cô không muốn lên lại trên giường để nghe được rõ hơn không?”

“Không, cảm ơn anh. Tôi rất thoải mái rồi, cảm ơn anh.”

Anh cúi xuống, nắm hai bàn tay to lớn quanh cánh tay cô, và kéo cô lên giường. “Tôi đã có thể tin cô nếu cô ngừng lại ở một câu ‘cảm ơn anh.’”

Cô nhăn nhó. Nếu cô có một điểm yếu chết người nào, thì đó là cố gắng quá cật lực, phản đối quá nhiều, tranh cãi quá to. Cô chưa từng biết lúc nào thì nên dừng lại. Các em cô đã nói với cô như thế từ nhiều năm rồi, và sâu thẳm trong tim mình, cô cũng biết cô có thể là kẻ rầy rà khó ưa nhất khi cô chú tâm vào thực hiện cho được mục tiêu.

Tuy nhiên cô sẽ không dễ dàng cái tôi của anh thêm bằng cách đồng ý với anh, nên cô chỉ khụt khịt mũi và nói, “Có gì khó ưa về cư xử đúng quy cách không? Hầu hết thỉnh thoảng mọi người đều đánh giá cao một lời cảm ơn.”

Anh nghiêng người tới trước, khiến cô sửng sốt vì sự gần gũi của anh. “Cô có biết làm sao tôi biết cô không lắng nghe tôi không?”

Cô lắc đầu, trí óc nhanh nhạy ngày thường của cô đang bay vèo ra khỏi cửa sổ--cũng không phải là một kỳ công nhỏ nhất đâu nhé, vì cửa sổ lúc này đang đóng.

“Cô đã hỏi liệu tôi có bao giờ cảm thấy mất thăng bằng chưa,” anh nói, hạ giọng thành một tiếng thì thầm trầm đục, “và tôi nói không, nhưng rồi—” Anh nhắc hai vai và thả chúng xuống trong một cái nhún vai duyên dáng kỳ lạ. “Rồi,” anh thêm, “tôi đã nghĩ lại.”

“Bởi-bởi vì tôi đã nói rằng không thể nào,” cô chỉ xoay xở để nói được bấy nhiêu.

“À, đúng vậy,” anh suy tư, “nhưng cô thấy đó, ngồi đây với cô, tôi bất chợt nhớ lại một kỷ niệm.”

“Thế à?”

Anh từ từ gật đầu, và khi anh nói, anh nhấn từng tiếng với sự mãnh liệt đầy mê hoặc. “Tôi không thể lên tiếng thay cho những đàn ông khác...”

Cô thấy mình vương trong ánh mắt nóng bỏng của anh, và cô không thể nhìn đi nơi khác cũng như không thể ngừng thở. Da cô râm ran và môi hé mở, và rồi cô nuốt xuống run rẩy, đột nhiên chắc chắn rằng mình ở trên sàn thì tốt hơn.

Anh chạm một ngón tay lên khoe môi mình, vuốt lên chỗ da nơi đó khi anh tiếp tục câu nói một cách chậm rãi. “...nhưng khi tôi ngã gục vì khát vọng, say vì nó—”

Cô bật khỏi giường như một viên pháo Trung Quốc. “Có thể,” cô nói, giọng nghe đặc quánh khác thường, “chúng ta nên lo chuyện ăn tối thì hơn.”

“Phải rồi.” Angus đứng lên đột ngột đến mức cái giường bật nhún. “Thức ăn là thứ chúng ta cần.” Anh cười toe với cô. “Cô có nghĩ vậy không?”

Margaret chỉ nhìn anh chăm chăm, kinh ngạc bởi sự thay đổi thái độ của anh. Vừa nãy anh

đã tính quyến rũ cô—cô dám chắc điều đó. Hoặc nếu không cố gắng quyến rũ cô, thì nhất định anh cũng cố gắng làm cô bối rối. Anh cũng đã thú nhận mình thích làm thế mà.

Và anh đã thành công. Bụng cô đang rộn lên, cổ họng dường như mọc thêm ba cục bướu to, và cô cứ phải nắm lấy đồ đạc để giữ thăng bằng.

Vậy mà anh lại đứng đây, hoàn toàn điềm tĩnh—thậm chí còn mỉm cười nữa! Hoặc anh không hề bị tác động bởi sự kề cận của họ, hoặc chỗ của người đàn ông đáng ghét đó là sân khấu Shakespeare.

“Margaret?”

“Thức ăn thì được đấy,” cô thốt ra.

“Tôi mừng vì cô đồng ý,” anh nói, trông cực kỳ thích thú vì trạng thái lúng túng của cô. “Nhưng trước hết cô phải cởi cái áo khoác ướt đó đi đã.”

Cô lắc đầu, gập hai cánh tay lên ngực. “Tôi không còn gì khác cả.”

Anh quăng một cái áo về phía cô. “Cô có thể mặc cái áo còn dư của tôi.”

“Nhưng rồi anh sẽ mặc gì?”

“Tôi sẽ ổn với áo sơ-mi.”

Bốc đồng, cô đưa tay và chạm vào cẳng tay anh, lộ ra bởi tay áo được xắn lên. “Anh đang lạnh cóng kìa. Áo sơ-mi còn lại của anh làm từ vải linen à? Nó sẽ không đủ dày.” Khi anh không trả lời, cô quả quyết thêm vào, “Anh không thể đưa tôi áo khoác của anh được. Tôi sẽ không nhận đâu.”

Angus nhìn xuống bàn tay bé nhỏ của cô trên tay anh và bắt đầu tưởng tượng nó trượt dọc lên vai anh, rồi qua ngực anh...

Anh không thấy lạnh.

“Ông Greene?” cô nhẹ nhàng hỏi. “Anh có sao không?”

Anh bứt ánh mắt khỏi bàn tay cô và phạm phải sai lầm khổng lồ là nhìn vào mắt cô. Đôi mắt xanh màu cỏ cây đó, trong suốt buổi tối này, đã ngẩng nhìn anh với sự sợ hãi, bức bối, ngượng ngùng, và, mới đây nhất, khao khát ngây thơ, giờ đang đầy ắp niềm lo lắng và cảm thông.

Và nó thật sự khiến anh mềm lòng.

Angus thấy mình ngập trong nỗi sợ xưa như trái đất của đàn ông—như thể không hiểu vì sao cơ thể anh biết được điều trí óc anh từ chối suy xét—rằng có thể cô là Người Đó, rằng không biết bằng cách nào, không nhất thiết anh phản kháng đến cùng, cô vẫn sẽ quấy nhiễu anh suốt đời.

Và còn tệ hơn, nếu cô có bao giờ ngừng quấy nhiễu anh, anh sẽ phải lòng bắt cô và xích cô lại bên anh cho đến khi cô tiếp tục quấy nhiễu trở lại.

Lạy Jesus, whiskey, và Robert the Bruce, đó là một số phận kinh dị.

Anh bút áo ra, điên tiết vì phản ứng của mình trước cô. Nó chỉ khởi đầu bằng một bàn tay trên cánh tay anh, và điều tiếp theo anh biết, anh thấy cả cuộc đời trải rộng trước mắt.

Anh mặc áo và hăm hăm đi đến cửa. “Tôi sẽ chờ trong hành lang cho đến khi cô sẵn sàng,” anh nói.

Cô đang nhìn chăm chăm vào anh, cơ thể rung lên vì những đợt run rẩy nho nhỏ.

“Và cởi hết tất cả đồ ướt đi đấy,” anh ra lệnh.

“Tôi không thể mặc áo khoác của anh mà không có gì bên dưới,” cô phản đối.

“Cô có thể và cô sẽ làm. Tôi sẽ không chịu trách nhiệm vì cô bị viêm phổi đâu.”

Anh thấy hai vai cô giãn ra và ánh mắt trở nên đanh thép. “Anh không thể ra lệnh cho tôi được,” cô đáp trả.

Anh nhượng một hàng lông mày. “Cô có thể cởi áo sơ-mi ướt của mình, hoặc tôi sẽ làm thay cô. Lựa chọn là ở cô.”

Cô thầm cầu nhàu gì đó. Angus không thể nghe được hết, nhưng những từ anh nghe được không hẳn là ra đáng quý cô.

Anh mỉm cười. “Ai đó nên mắng cô vì cách ăn nói của cô.”

“Ai đó nên mắng anh vì thói ngạo mạn của anh.”

“Cô đã cố gắng cả tối đấy chứ ai,” anh chỉ ra.

Cô thốt lên một âm thanh không rõ nghĩa, và Angus chỉ vừa kịp lùi khỏi cửa trước khi cô quăng một chiếc giày khác vào anh.

Khi Margaret ló đầu khỏi cửa thì chẳng thấy bóng dáng Angus đâu cả. Điều đó khiến cô ngạc nhiên. Cô đã không biết anh chàng Xcốt đó nhiều hơn vài giờ, nhưng cô dám chắc anh không phải người để một quý cô gia giáo tự hộ thân trong một quán trọ công cộng.

Cô lảng lảng đóng cửa sau lưng, không muốn thu hút sự chú ý, và rón rén theo hành lang. Cô hẳn là an toàn khỏi những quan tâm không muốn có tại quán Người Đàn Ông Sành Sỏi—Angus đã công khai nhận cô là vợ anh kia mà, chỉ có một kẻ khờ mới đi khiêu khích một người đàn ông với kích thước như anh. Nhưng những thử thách của hôm nay đã khiến cô thận trọng.

Nghĩ lại, có thể đi một mình đến Gretna Green là một nỗ lực ngu ngốc, nhưng cô có lựa chọn nào khác đây? Cô không thể để Edward kết hôn với một trong những cô gái kinh khủng mà nó theo đuổi.

Cô đến chỗ cầu thang và ghé mắt nhìn xuống.

“Đói không?”

Margaret nhảy lên khoảng cả thước và bật ra một tiếng thét ngắn nhưng to đáng kể.

Angus cười toe toét. “Không định hù cô đâu.”

“Có, anh cố tình.”

“Thôi được rồi,” anh thừa nhận. “Tôi cố tình. Nhưng cô hiển nhiên đã trả thù lên lỗ tai tôi.”

“Cho đáng đời anh,” cô cắn nhằn. “Ai bảo anh núp ở cầu thang.”

“Thật ra,” anh nói, giơ cánh tay cho cô, “tôi đã không định trốn. Tôi sẽ không bao giờ rời khỏi hành lang, nhưng chỉ vì tôi đã tưởng mình nghe thấy giọng em gái.”

“Thật à? Anh tìm thấy cô ấy không? Có phải cô ấy không?”

Angus nhướng một đường lông mày đen rậm. “Cô nghe khá là phấn khởi với viễn tưởng tìm được một người cô thậm chí còn không biết.”

“Tôi biết anh,” cô chỉ ra, né một ngọn đèn khi họ băng qua phòng khách chính ở quán Người Đàn Ông Sành Sỏi, “và mặc dù anh chọc tức tôi, tôi vẫn muốn thấy anh tìm được em gái.”

Môi anh giãn ra thành một nụ cười toe toét. “Sao chứ, Cô Penny-packer, tôi nghĩ có thể cô chỉ vừa mới thú nhận là cô thích tôi.”

“Tôi đã nói,” cô nhấn mạnh, “rằng anh chọc tức tôi.”

“Chà, tất nhiên rồi. Tôi cố tình mà.”

Câu đó giành được cho anh một cái trừng mắt.

Anh nghiêng tới trước và khảy cằm cô. “Chọc tức cô là chuyện vui nhất trong mấy năm nay của tôi đấy.”

“Tôi thì không thấy vui,” cô càu nhàu.

“Tất nhiên là có chứ,” anh vui vẻ nói, dẫn cô vào phòng ăn nhỏ. “Tôi cá tôi là người duy nhất mà cô biết dám cãi lại cô.”

“Anh nói làm tôi có vẻ như một mụ lẩm cẩm điều ấy.”

Anh kéo ghế cho cô. “Tôi nói đúng chứ?”

“Đúng,” cô lẩm bẩm, “nhưng tôi không phải mụ lẩm cẩm điều.”

“Tất nhiên là không.” Anh ngồi đối diện cô. “Nhưng cô đã quen làm theo ý mình.”

“Anh cũng vậy,” cô đập lại.

“Trúng phóc.”

“Thật ra,” cô nói, nghiêng tới trước với một tia nhìn hiểu thấu trong đôi mắt xanh, “đó là lí do tính bất tuân của em gái anh lại khiến anh bức bối đấy. Anh không thể chịu được khi cô ấy làm trái ý anh.”

Angus cựa quậy trong ghế. Khi anh phân tích tính cách của Margaret thì rất vui, nhưng chuyện này thì thật không thể chấp nhận được. “Anne đã làm trái ý tôi kể từ ngày nó sinh ra.”

“Tôi không nói cô ấy nhu mì và dễ bảo và làm mọi điều anh nói—”

“Lạy Jesus, whiskey, và Robert the Bruce,” anh lẩm nhẩm, “được vậy thì tốt...”

Cô ngó lơ câu phụ họa kỳ cục của anh. “Nhưng Angus,” cô sôi nổi nói, dùng hai bàn tay để minh họa, “cô ấy đã bao giờ bất tuân lời anh trong một chuyện hệ trọng nào chưa? Đã làm điều nào đó phá nát cuộc đời anh hoàn toàn chưa?”

Trong một giây, anh không cử động; rồi anh lắc đầu.

“Thấy không?” Margaret mỉm cười, trông cực kỳ hài lòng. “Đó là lí do anh kích động đến vậy đấy.”

Vẻ mặt anh chuyển sang ngạo mạn rất khô hài. “Đàn ông không kích động.”

Vẻ mặt cô chuyển sang tinh quái rất buồn cười. “Tôi xin thứ lỗi, nhưng lúc này tôi đang nhìn vào một đấng mày râu kích động.”

Họ nhìn nhau chằm chằm qua mặt bàn trong nhiều giây, đến khi cuối cùng Angus nói, “Nếu cô nhướn lông mày cao thêm nữa, tôi sẽ phải kéo nó xuống từ chân tóc cô đấy.”

Margaret cố gắng trả miếng—anh có thể thấy trong ánh mắt cô—nhưng niềm vui đã chiến thắng, và cô bật cười giòn giã.

Margaret Pennypacker rung cả người vì cười là một cảnh tượng để chiêm ngưỡng, và Angus chưa từng hài lòng ngả người ra sau và ngắm một người khác đến thế. Miệng cô tạo thành một nụ cười rộng làm say đắm lòng người, và đôi mắt cô sáng lên với niềm vui đích thực. Cả người cô rung, và cô hớn hể, cuối cùng cô đỡ trán trong một bàn tay.

“Ôi, trời đất ơi,” cô nói, đẩy một lọn tóc nâu cong nhẹ sang bên. “Ôi, tóc tôi.”

Angus mỉm cười. “Kiểu tóc của cô lúc nào cũng lỏng ra khi cô cười đấy à? Bởi vì tôi phải nói thật đó khá là đáng yêu.”

Cô vói tay lên và ngượng ngùng vỗ vỗ lên tóc. “Nó đã bị rối suốt ngày. Tôi đã không có thời gian chỉnh lại trước khi chúng ta xuống ăn tối và—”

“Cô không cần phải bảo đảm với tôi đâu. Tôi tin chắc trong một ngày bình thường, mỗi sợi tóc trên đầu cô đều ở đúng vị trí.”

Margaret cau mày. Cô luôn tự hào mình có vẻ ngoài chững chạc và gọn gàng, nhưng câu nói của Angus—nhất định có ý khen ngợi—lại khiến cô cảm giác như một con rối đúng nghĩa.

Cô thoát khỏi bị nghiền cứu về vấn đề đó bởi sự xuất hiện của George, người chủ quán trọ.

“Ô hô, hai người đây rồi!” ông ta nói oang oang, giọng xuống bàn một đĩa bằng đất nung lớn. “Khô ráo hết rồi chứ?”

“Khô hết mức mong đợi,” Angus đáp lời, với một trong những cái hất đầu giữa những người đàn ông khi họ tưởng họ đang thông đồng chuyện gì đó. Margaret đảo tròn mắt.

“Ô hô, hai người trúng mánh rồi đây,” George nói, “bởi vì vợ tôi, bà ấy đã làm vài cái haggis sẵn sàng cho ra lò sáng mai. Phải hâm nóng lại, tất nhiên. Không thể dọn ra một cái haggis lạnh lẽo được.”

Margaret không thật sự nghĩ món haggis nóng trông có gì hấp dẫn cho lắm, nhưng cô kiềm chế không đưa ý kiến.

Angus phẩy mùi hương—hay khói khét, như Margaret vẫn quen gọi—về phía anh và hít một cách long trọng. “Ô hô, McCallum,” anh nói, nghe cổ phong cách Xcốt hơn cả trong suốt ngày hôm ấy, “nếu món này có vị cũng tuyệt như mùi của nó, thì vợ ông đúng là bậc kỳ tài xuất chúng.”

“Tất nhiên là thế rồi,” George đáp, chộp hai cái đĩa từ bàn nhỏ và đặt trước mặt hai vị khách. “Bà ấy đã cưới tôi, phải không nào?”

Angus cười sảng khoái và vui vẻ vỗ một phát lên lưng chủ quán trọ. Margaret cảm thấy một câu đáp trả dâng lên cổ họng và ho để đẩy nó xuống.

“Một lát thôi,” George nói. “Tôi phải lấy một con dao cho ra trò.”

Margaret nhìn theo ông ta bỏ đi, rồi nghiêng người qua bàn và rít, “Thứ gì ở trong này vậy?”

“Cô không biết à?” Angus hỏi, hiển nhiên là thích thú tình cảnh tréo ngoe của cô.

“Tôi biết nó có mùi kinh dị.”

“Chắc, chắc. Có thật là lúc nãy cô đã sỉ nhục trầm trọng ẩm thực của nước tôi mà thậm chí còn không biết mình nói gì không?”

“Nói cho tôi biết nguyên liệu ngay đi,” cô nghiêng răng.

“Tim, băm nhỏ với gan và phổi,” anh trả lời, phân phát từng từ chi tiết lộng lẫy. “Rồi thêm chút mỡ chài, hành tây, và yến mạch—nhồi vào dạ dày cừu.”

“Tôi,” Margaret hỏi không khí quanh cô, “đã làm gì để phải chịu cảnh này?”

“Ô hô,” Angus gạt đi. “Cô sẽ thích nó thôi. Người Anh các cô luôn thích thức ăn từ ngũ tạng mà.”

“Tôi không thích. Chưa từng thích.”

Anh nuốt nghẹn một tràng cười. “Vậy cô có thể gặp chút rắc rối.”

Đôi mắt Margaret trở nên kinh hãi. “Tôi không thể ăn cái này được.”

“Cô không muốn xúc phạm George chứ?”

“Không, nhưng—”

“Cô đã nói với tôi cô rất chú trọng đến lễ nghi phải không nào?”

“Vâng, nhưng—”

“Các vị sẵn sàng chưa?” George hỏi, quay vào phòng với đôi mắt sáng rỡ. “Bởi vì tôi sẽ phục vụ hai vị món haggis của đức Chúa.” Với câu đó, ông ta rút phắt một con dao với tài nghệ hiếm thấy đến mức Margaret buộc phải bật lùi cả nửa tấc nếu không mũi cô sẽ có nguy cơ bị tủng xẻo.

George xướng lên vài nốt trong một bài thánh ca khá là sáo rỗng và khoa trương—Margaret khá chắc là để báo hiệu bữa ăn tối--rồi, với một cái vung tay tự hào, bổ vào cái haggis, trưng nó ra cho cả thế giới chiêm ngưỡng.

Và người.

“Ôi, lạy Chúa,” Margaret thở gấp, và cô chưa từng thốt lên lời cầu nguyện nào thành tâm hơn.

“Cô có bao giờ thấy một thứ gì bắt mắt như thế này chưa?” George phấn khởi nói.

“Tôi sẽ lấy một nửa vào đĩa mình ngay đây,” Angus nói.

Margaret mỉm cười yếu ớt, cố gắng nín thở.

“Cô ấy sẽ lấy một phần nhỏ thôi,” Angus lên tiếng giùm cô. “Khẩu vị của cô ấy không còn như trước nữa.”

“Ô hô, phải rồi,” George trả lời, “đứa bé. Vậy ra cô đang ở mấy tháng sớm hả?”

Margaret cho là “sớm” có thể hiểu là những tháng đầu, nên cô gật đầu.

Angus nhướng một hàng lông mày tán thưởng. Margaret quắc mắt nhìn anh, bực mình vì anh quá ấn tượng khi cuối cùng cô cũng tham dự vào trò nói dối lỗ bịch.

“Mùi của nó có thể làm bụng cô chộn rộn một chút,” George nói, “nhưng không có gì tốt cho một đứa bé như haggis ngon lành đâu, nên ít nhất cô cũng nên thử, như bà dì Millie của tôi gọi nó, một phần nhỏ để gọi là không-cám-ơn ấy mà.” (ý nói là vì khách sáo nên ăn một miếng nhỏ)

“Thế thì tuyệt lắm,” Margaret nặn ra.

“Của cô đây,” George nói, xúc cho cô một phần khá nhiều.

Margaret nhìn chăm chăm vào đám thức ăn trên đĩa mình, cố gắng không nôn ọe. Nếu đây là một chút không-cám-ơn chiếu lệ, cô rùng mình khi tưởng tượng ra một phần vâng-làm-ơn. “Nói cho tôi biết với,” cô nói, từ tốn hết mức có thể, “Bà Dì Millie của ông trông như thế nào?”

“Ô hô, một phụ nữ duyên dáng. Khỏe mạnh như một con bò thiến. Và cũng to không kém.”

Ánh mắt Margaret rơi xuống bữa ăn tối của cô. “Vâng,” cô thì thầm. “Tôi cũng nghĩ thế.”

“Thử đi,” George giục. “Nếu cô thích nó, tôi sẽ bảo bà nhà làm hugga-muggie cho ngày mai.”

“Hugga-muggie?”

“Cũng giống như haggis,” Angus đỡ lời, “nhưng được làm bằng bao tử cá thay cho bao tử cừu.”

“Sao mà...tuyệt thế.”

“Ô hô, tôi sẽ bảo bà ấy nhồi một cái,” George trấn an cô.

Margaret kinh hãi nhìn chủ quán trọ nghênh ngang trở lại bếp. “Chúng ta không thể ăn ở đây ngày mai,” cô rút lên qua cái bàn. “Tôi không cần biết dù chúng ta có phải đổi quán trọ hay không.”

“Vậy thì đừng ăn hugga-muggie là xong.” Angus xắn một miếng lớn cho vào miệng và nhai.

“Và làm sao mà tôi tránh được chuyện đó, khi anh cứ nhắc đi nhắc lại thái độ lịch sự là phải khen ngợi tài nấu nướng của chủ quán trọ?”

Angus vẫn đang nhai, nên anh đã xoay xở để tránh phải trả lời. Rồi anh uống một ngụm lớn rượu ale mà một người phục vụ của George đã đặt lên bàn. “Cô thậm chí không thử à?” anh hỏi, ra hiệu về phần haggis còn nguyên trên đĩa cô.

Cô lắc đầu, đôi mắt to xanh trông khá hoảng loạn.

“Thử một miếng thôi,” anh cố thuyết phục, tấn công phần ăn trên đĩa của mình với sự nhiệt tình hăm hở.

“Tôi không thể. Angus, tôi nói với anh này, đúng là điều lạ lùng nhất, và tôi không biết làm sao mà mình lại biết, nhưng nếu tôi ăn một miếng haggis này thôi, tôi sẽ chết.”

Anh nuốt trôi món haggis với một hớp ale nữa, nhìn lên cô với tất cả vẻ nghiêm túc anh có thể gọi lên, và hỏi, “Cô chắc chứ?”

Cô gật đầu.

“Chà, nếu đã như thế...” Anh vớ tay, lấy đĩa của cô, và trút tất cả lên đĩa anh. “Không thể để phí haggis ngon được.”

Margaret bắt đầu nhìn quanh phòng. “Tôi thắc mắc không biết ông ta có chút bánh mì nào không.”

“Đói à?”

“Gần chết.”

“Nếu cô nghĩ mình có thể cầm cự thêm mười phút nữa mà không ngã vật ra, George già hăn sẽ đem ra chút pho mát và pudding thôi.”

Tiếng thở dài trượt khỏi Margaret cực kỳ chân thành.

“Cô sẽ thích món tráng miệng của người Xcốt chúng tôi,” Angus nói. “Không tìm đâu ra một phần ngũ tạng đâu nhé.”

Nhưng ánh mắt Margaret đã chú mục một cách kỳ lạ vào khung cửa sổ bên kia phòng.

Cho rằng cô chỉ đang nhòe mắt vì đói, anh nói, “Nếu chúng ta gặp may, họ sẽ có sẵn món cranachan. Cô sẽ không bao giờ được nếm món pudding nào ngon hơn đâu.”

Cô không đáp lời, nên anh chỉ nhún vai và nhồi nhét phần haggis còn lại vào mồm. Lạy Jesus, whiskey, và Robert the Bruce, ngon quá đi mất. Anh đã không nhận ra mình đói đến mức nào, và chẳng có gì sánh bằng một phần haggis ngon. Margaret không hề biết cô đang bỏ lỡ điều gì.

Nhắc đến Margaret...Anh nhìn lại cô. Cô giờ đang nheo mắt với cửa sổ. Angus tự hỏi liệu cô có cần kính mắt không.

“Mẹ tôi làm ra món cranachan ngọt ngào nhất ở bờ bên này hồ Lomond đấy,” anh nói, nghĩ một trong hai người họ phải tiếp tục cuộc trò chuyện. “Kem sữa, yến mạch, đường, rượu rum.

Làm tôi chảy cả nước dãi dù chỉ--“

Margaret thở gấp. Angus đánh rớt nĩa. Có điều gì đó về tiếng thở hấp tấp trượt khỏi môi cô khiến máu anh đông lại.

“Edward,” cô thì thào. Rồi cả phong thái cô chuyển từ kinh ngạc sang một vẻ gì đó đen tối hơn hẳn, và với một cái quắc mắt có thể thuần phục cả con rồng của hồ Loch Ness, cô bật dậy và xăm xăm ra khỏi phòng.

Angus đặt nĩa xuống và rên rỉ. Hương thơm ngọt ngào của món cranachan thoảng vào từ bếp. Angus muốn đập đầu anh vào bàn vì thất vọng.

Margaret? (Anh nhìn cánh cửa nơi cô vừa bước qua)

Hay cranachan? (Anh tha thiết nhìn cánh cửa ngăn bếp)

Margaret?

Hay cranachan?

“Chết tiệt,” anh lầm bầm, đứng dậy. Phải là Margaret thôi.

Và khi anh rời xa món cranachan, anh có cảm giác chột dạ rằng lựa chọn đó không biết bằng cách nào đã quyết định số phận anh.

CHƯƠNG 4

Mưa đã ngớt, nhưng không khí đêm ẩm ướt vẫn tấp vào mặt khi Margaret lao qua cửa trước quán Người Đàn Ông Sành Sỏi. Cô đảo dác nhìn quanh, vặn cổ hết sang trái rồi sang phải. Cô đã thấy Edward qua cửa sổ. Cô dám chắc mà.

Từ khước mắt, cô thấy một cặp đôi đang vội vàng sang đường. Edward. Mái đầu vàng của người đàn ông đó là một sơ hở chết người.

“Edward!” cô gọi, phóng theo hướng đó. “Edward Pennypacker!”

Người đàn ông không tỏ vẻ gì đã nghe cô, thế là cô nhấc váy và chạy xuống đường, rống tên em trai khi cô rút ngắn khoảng cách giữa họ.

“Edward!”

Người đàn ông quay lại.

Và cô không biết anh ta.

“T-t-tôi xin lỗi,” cô lắp bắp, vấp chân lùi lại. “Tôi nhận lầm anh là em trai tôi.”

Người đàn ông điển trai tóc vàng nghiêng đầu duyên dáng. “Không sao cả.”

“Đêm nay mù sương quá,” Margaret giải thích, “và tôi đang nhìn qua cửa sổ...”

“Không hại gì đâu, tôi cam đoan với cô. Nhưng nếu cô thứ lỗi cho”—người đàn ông trẻ choàng cánh tay quanh vai người phụ nữ ở bên cạnh và kéo cô ấy lại gần—“vợ tôi và tôi phải lên đường rồi.”

Margaret gật đầu và nhìn theo họ biến mất quanh góc cua. Họ là cặp mới cưới. Cô biết khi nghe sự ầm ập trong giọng anh ta lúc nói từ “vợ”.

Họ mới cưới, và như mọi người khác ở Gretna Green, họ có lẽ đã bỏ nhà trốn đi, và gia đình họ đang tức điên lên với họ. Nhưng họ trông quá hạnh phúc, và Margaret đột nhiên cảm thấy mệt mỏi không gượng nổi, và trơ trọi, và già cỗi, và tất cả những điều buồn bã, cô đơn cô không bao giờ nghĩ mình sẽ cảm thấy.

“Cô có cần phải bỏ đi ngay trước khi pudding được dọn ra không?”

Cô chớp mắt và quay người lại. Angus—làm thế quái nào một người đàn ông to lớn như anh lại di chuyển lặng lẽ đến thế?—đang cao lù lù phía trên cô, tay chống nạnh, mắt long lên. Margaret không lên tiếng. Cô không còn năng lượng để nói nữa.

“Tôi cho là đây không phải em trai cô.”

Cô lắc đầu.

“Thế thì vì tình yêu của Chúa, cô à, chúng ta có thể kết thúc bữa ăn được chưa?”

Một nụ cười bất đắc dĩ nháy nhót trên môi cô. Không lời buộc tội nào cả, không “Đồ đàn bà ngu ngốc, tại sao cô lại bỏ chạy ra ngoài đêm tối như thế?” Chỉ “Chúng ta có thể kết thúc bữa ăn được chưa?”

Một người đàn ông cừ khôi làm sao.

“Đó sẽ là một ý tưởng hay,” cô đáp lại, nắm cánh tay anh chìa ra. “Và có thể tôi thậm chí còn nếm thử món haggis. Chỉ một miếng thôi, nhớ kĩ đấy. Tôi chắc mình sẽ không thích nó, nhưng như anh đã nói, thử để lịch sự thôi mà.”

“Ô hô,” anh càu nhàu, bước về phía quán trọ. “Liệu chuyện thần kỳ có bao giờ ngừng xảy ra không đây? Có phải cô đang nói mình thật sự lắng nghe lời tôi?”

“Tôi lắng nghe hầu hết những gì anh nói!”

“Cô chỉ chịu thử món haggis vì cô biết tôi đã ăn hết phần cô.”

Khuôn mặt đỏ bừng của Margaret làm cô lộ tẩy.

“A ha.” Nụ cười của anh cực kỳ hung ác. “Rồi nhé, tôi sẽ bắt cô ăn hugga-muggie vào sáng mai.”

“Tôi không thể chỉ thử món cranopoly anh đã nhắc đến sao? Món với kem sữa và đường ấy?”

“Nó được gọi là cranachan, và nếu cô ráng không mắng mỏ tôi suốt đường về lại quán trọ, tôi có thể sẽ sẵn lòng nhờ Ông McCallum phục vụ món đó cho cô.”

“Ô hô, anh lúc nào cũng thật tử tế,” cô châm biếm.

Angus dừng phắt lại. “Cô vừa nói ‘ô hô’?”

Margaret chớp mắt ngạc nhiên. “Tôi không biết nữa. Có lẽ vậy.”

“Lạy Jesus, whiskey, và Robert the Bruce, cô đang bắt đầu nghe như một phụ nữ Xcốt.”

“Sao anh cứ luôn miệng nói như thế?”

Đến lượt anh chớp mắt ngạc nhiên. “Tôi rất chắc chưa từng nhầm lẫn cô là một người Xcốt cho đến tận lúc này.”

“Đừng có chậm hiểu vậy chứ. Tôi muốn nói về phần con của Chúa, rượu ngoại đạo, và anh hùng người Xcốt của anh đấy.”

Anh nhún vai và đẩy cửa quán Người Đàn Ông Sành Sỏi. “Đó là lời cầu nguyện nhỏ của tôi.”

“Không hiểu sao, tôi ngờ cha xứ của anh sẽ thấy câu cầu nguyện đó thiêng liêng.”

“Trên này chúng tôi gọi họ là mục sư, mà cô nghĩ ai đã truyền câu đó cho tôi chứ?”

Margaret gần như vấp lên chân anh khi họ vào lại phòng ăn nhỏ. “Anh đang đùa.”

“Nếu cô định lưu lại Xcốt-len một thời gian, cô sẽ phải tiếp thu rằng chúng tôi là một dân tộc theo chủ nghĩa thực tế hơn người ở xứ khí hậu ẩm các cô.”

“Tôi chưa từng nghe thấy ‘xứ khí hậu ẩm’ dùng để xúc phạm bao giờ.” Margaret lầm bầm, “nhưng tôi tin là anh vừa mới thành công.”

Angus kéo ghế cho cô, rồi ngồi vào ghế mình, sau đó tiếp tục dạy đời. “Bất cứ người đàn ông nào đáng mặt nam nhi đều biết trong tình thế cần kíp, anh ta phải viện đến những gì anh ta có thể tin tưởng nhất, những thứ anh ta có thể trông cậy.”

Margaret nhìn anh chăm chăm vừa hoài nghi vừa ghê tởm. “Anh đang nói chuyện kỳ khôi gì thế?”

“Khi tôi cảm thấy cần phải triệu tập một lực lượng siêu nhiên, tôi nói ‘Lạy Jesus, whiskey, và Robert the Bruce.’ Nó có lý quá đi chứ.”

“Anh là một kẻ hoàn toàn, tuyệt đối mất trí.”

“Nếu tôi mà là một người kém khoan dung hơn,” anh nói, ra hiệu cho chủ quán trọ đem pho mát đến, “tôi có thể sẽ lấy làm phật ý.”

“Anh không thể cầu nguyện Robert the Bruce được,” cô khẳng khái.

“Ô hô, sao lại không? Tôi chắc ông ấy có nhiều thời gian trông nom tôi hơn Jesus. Jesus dù sao cũng có cả thế giới để lo, kể cả những người Ngoại Bang như cô.”

“Nó không đúng,” Margaret kiên quyết, vừa nói vừa lắc đầu. “Không đúng.”

Angus nhìn cô, gãi thái dương, và nói, “Ăn pho mát đi.”

Mắt Margaret mở to ngạc nhiên, nhưng cô nhận phần pho mát và cho vào miệng. “Đậm đà thật.”

“Tôi đã có thể nhận xét về pho mát Xcốt tối ưu cỡ nào, nhưng tôi chắc cô cũng đã cảm giác hơi bất an về ẩm thực nước cô rồi.”

“Sau món haggis á?”

“Có một lí do mà người Xcốt chúng tôi to lớn và khỏe mạnh hơn người Anh.”

Cô khịt ra một tiếng thiếu trang nhã. “Anh đúng là không thể chịu được.”

Angus tựa người ra sau, gác đầu lên hai bàn tay, với hai cánh tay chĩa ra ở hai khuỷu. Anh trông như một người đàn ông đã no căng, một người đàn ông tự tin, biết mình là ai và mục đích cuộc đời mình.

Margaret không thể rời mắt khỏi anh.

“Có lẽ,” anh nhún nhường, “nhưng mọi người đều rất quý tôi.”

Cô quăng một miếng pho mát vào anh.

Anh bắt được và bỏ vào miệng, vừa nhai vừa cười toe láu cá. “Cô thích quăng đồ quá nhỉ?”

“Buồn cười là tôi chưa từng có xu hướng đó cho đến khi tôi gặp anh.”

“Vậy mà mọi người đều nói tôi khơi lên phần tốt đẹp nhất ở họ.”

Margaret bắt đầu mở miệng để nói gì đó và rồi chỉ thở dài.

“Gì nữa đấy?” Angus hỏi, rõ ràng đang vui thích.

“Tôi vừa sắp sửa xúc phạm anh.”

“Tôi không lấy làm ngạc nhiên đâu, nhưng tại sao cô nghĩ lại?”

Cô nhún vai. “Tôi thậm chí còn không biết anh. Vậy mà chúng ta lại cãi cọ như một cặp vợ chồng lâu năm. Đúng là khó hiểu.”

Angus trầm ngâm quan sát cô. Trông cô mệt mỏi và kiệt sức, và có chút bức dọc, như thể cuối cùng cô đã hãm lại đủ để bộ não nhận ra cô đang ở Xcốt-len, ăn tối cùng một người xa lạ đã gần như hôn cô chỉ mới một giờ trước.

Đối tượng nghiền ngẫm của anh bèn bĩ cắt ngang dòng suy nghĩ, “Anh không nghĩ vậy à?”

Angus mỉm cười thành thật. “Tôi có nhất thiết phải trả lời không?”

Câu đó giúp anh nhận được một cái quắc mắt dữ tợn.

“Được rồi,” anh nói, “tôi nghĩ thế này. Tôi nghĩ tình bạn nảy nở nhanh nhất trong những hoàn cảnh kỳ lạ nhất. Dựa vào những sự kiện đã diễn ra tối nay và, tất nhiên, mục tiêu chung đã kết hợp chúng ta, không có gì đáng ngạc nhiên khi chúng ta đang ngồi đây thưởng thức bữa ăn như thể chúng ta đã quen biết nhau cả chục năm.”

“Vâng, nhưng—”

Angus tích tắc cân nhắc cuộc đời anh sẽ tươi đẹp biết bao khi bỏ đi những từ “vâng” và “nhưng” khỏi từ vựng tiếng Anh, rồi ngắt lời, “Cứ hỏi tôi bất kỳ điều gì.”

Cô chớp mắt mấy lần trước khi trả lời, “Tôi xin anh thứ lỗi?”

“Cô muốn biết rõ hơn về tôi phải không? Đây là cơ hội của cô đấy. Cứ hỏi tôi bất kỳ điều gì.”

Margaret trở nên trầm tư. Hai lần cô mở miệng, một câu hỏi chực thốt ra, rồi lại đóng miệng. Cuối cùng cô nghiêng người tới và nói, “Được thôi. Tại sao anh lại có thái độ bảo vệ phụ nữ quá như vậy?”

Những nhánh trắng nhỏ xuất hiện quanh miệng anh. Đó là một phản ứng nhỏ thôi, và được kiềm chế, nhưng Margaret đang nhìn kỹ anh. Câu hỏi của cô đã khiến anh bối rối.

Bàn tay anh khép chặt quanh ly rượu, và anh nói, “Bất cứ quý ông nào cũng sẽ đến giải vây cho một quý cô.”

Margaret lắc đầu, nhớ lại nét mặt hoang dại, gần như đờ đờ sát khí của anh khi anh giải quyết những gã đàn ông đã tấn công cô. “Hơn thế nữa, và chúng ta đều biết mà. Đã có chuyện gì đó xảy ra với anh.” Giọng cô trở nên nhẹ nhàng hơn, vỗ về. “Hoặc có thể với người anh yêu quý.”

Một sự tĩnh lặng đau đớn kéo dài, và rồi Angus nói, “Tôi từng có một chị họ.”

Margaret không nói gì, mắt bình tĩnh vì sự thẳng thừng trong giọng anh.

“Cô ấy lớn tuổi hơn,” anh tiếp, nhìn chăm chăm vào chất lỏng sóng sánh trong ly rượu. “Mười bảy tuổi trong khi tôi chín. Nhưng chúng tôi rất gần gũi.”

“Nghe như thể anh thật may mắn vì có chị ấy trong đời.”

Anh gật đầu. “Cha mẹ tôi thường đến Edinburgh. Họ ít khi đưa tôi đi cùng.”

“Tôi rất lấy làm tiếc,” Margaret thì thầm. Cô biết cảm giác thiếu vắng cha và mẹ là thế nào.

“Đừng lấy làm tiếc. Tôi chưa từng cô đơn. Tôi có Catriona.” Anh uống một hớp rượu. “Cô ấy dẫn tôi đi câu cá, để tôi leo đèo theo sau, cô ấy chỉ cho tôi bảng tính nhân khi những thầy dạy của tôi đều giơ tay đầu hàng.” Angus đột ngột nhìn lên; rồi một nụ cười buồn thoáng hiện trên gương mặt anh. “Cô ấy ứng tác thành những bài hát. Buồn cười làm sao cách duy nhất tôi có thể nhớ sáu nhân bảy bằng bốn mươi hai là hát nó lên.”

Cổ họng Margaret trở nên nghẹn ngào bởi vì cô biết câu chuyện không có một kết thúc tốt đẹp. “Cô ấy trông ra sao?” cô thì thầm, không hoàn toàn chắc chắn tại sao cô lại muốn biết.

Một tiếng cười khẽ nuối tiếc bật khỏi môi Angus. “Mắt cô ấy có màu như mắt cô, có lẽ xanh hơn một chút, và mái tóc cô ấy là màu đỏ tươi sáng nhất cô từng thấy. Cô ấy thường than thở rằng nó chuyển sang màu hồng khi mặt trời mọc.”

Anh rơi vào im lặng, và cuối cùng Margaret phải nêu lên câu hỏi đang lơ lửng trong không trung. “Chuyện gì đã xảy ra?”

“Một ngày nọ cô ấy không ghé qua. Cô ấy luôn đến vào Thứ ba. Những ngày khác tôi không

biết cô ấy có đến hay không, nhưng Thứ Ba thì cô ấy luôn tới để giúp tôi làm toán trước khi thầy dạy của tôi đến. Tôi cứ tưởng cô ấy ngã bệnh, nên tôi đã đến nhà cô ấy để mang hoa.” Anh nhìn lên với một biểu hiện nuối tiếc kỳ lạ. “Tôi nghĩ hẳn mình đã nỡ phải lòng cô ấy mất rồi. Ai lại nghe đến chuyện một thằng con trai chín tuổi mang hoa cho chị họ mình chứ?”

“Tôi nghĩ chuyện đó đáng yêu đấy chứ,” Margaret dịu dàng nói.

“Khi tôi đến, dì tôi hết hoảng. Bà không chịu để tôi gặp cô ấy. Bảo tôi đã đúng, rằng Catriona bị ốm. Nhưng tôi đã vòng ra sau nhà và trèo tường vào cửa sổ phòng cô ấy. Cô ấy đang nằm trên giường, cuộn tròn lại như một trái banh nhỏ nhất trên đời. Tôi chưa từng thấy điều gì lại—” Giọng anh vỡ ra. “Tôi thả rơi những bông hoa.”

Angus hắng giọng, rồi uống một ngụm rượu. Margaret nhận thấy hai bàn tay anh đang run. “Tôi gọi tên cô ấy,” anh nói, “nhưng cô ấy không đáp lại. Tôi lại gọi nữa và đưa tay để chạm vào cô ấy, nhưng cô ấy run cả người và tránh đi. Và rồi đôi mắt cô ấy sáng lên, và trong một lúc cô ấy trông như cô gái mà tôi biết, và cô ấy nói, ‘Mạnh mẽ lên, Angus. Hãy mạnh mẽ vì chị.’”

“Hai ngày sau, cô ấy chết.” Anh nhìn lên, ánh mắt ảm đạm. “Tự tử.”

“Ôi, không...” Margaret nghe thấy mình thốt lên.

“Không có ai nói với tôi lí do,” Angus nói tiếp. “Tôi cho là họ nghĩ tôi quá nhỏ để biết sự thật. Tôi biết cô ấy đã tự sát, tất nhiên. Mọi người đều biết—giáo hội đã từ chối chôn cô ấy ở vùng đất thiêng. Phải đến nhiều năm sau tôi mới được nghe đầu đuôi câu chuyện.”

Margaret đưa tay qua bàn và nắm tay anh. Cô xiết tay anh để trấn an.

Angus nhìn lên, và khi anh nói tiếp, giọng anh nghe sinh động hơn, bình thường hơn. “Tôi không biết cô biết được bao nhiêu về chính trị Xcốt, nhưng chúng tôi có rất nhiều lính Anh lang vãng khắp nơi. Chúng tôi được bảo họ ở đây để giữ nền hòa bình.”

Margaret cảm thấy thứ gì đó nôn nao lớn dần trong bụng cô. “Có phải một trong số họ...có phải cô ấy...?”

Anh gật đầu ngắn gọn. “Tất cả những gì cô ấy đã làm là đi từ nhà vào làng. Đó là cái tội duy nhất của cô ấy.”

“Tôi rất lấy làm tiếc, Angus.”

“Đó là một con đường cô ấy đã đi từ nhỏ đến lớn. Chỉ ngoại trừ lần này, một kẻ nào đó đã thấy cô ấy, quyết định hẳn muốn cô ấy, và chiếm đoạt cô ấy.”

“Ôi, Angus. Anh cũng biết chuyện đó không phải lỗi của anh chứ?”

Anh lại gật đầu. “Tôi chín tuổi đầu. Tôi có thể làm gì được đây? Và tôi thậm chí còn không biết được sự thật cho đến khi tôi lên mười bảy—độ tuổi của Catriona khi cô ấy lìa đời. Nhưng tôi tự hứa với bản thân—” Đôi mắt anh rục lên tối tăm và dữ dội. “Tôi đã hứa với Chúa rằng tôi sẽ không để một phụ nữ nào phải chịu cảnh tương tự nữa.”

Anh mỉm cười méo xệch. “Và thế là tôi thấy mình là chủ đề của nhiều trò ấu dả hơn tôi thêm nhớ. Và tôi đã đấu với nhiều kẻ xa lạ tôi thà quên còn hơn. Và tôi không nhận được nhiều lời cảm ơn vì sự can thiệp của mình, nhưng tôi nghĩ cô ấy—” Ánh mắt anh ngước lên trời cao. “Tôi nghĩ cô ấy cảm ơn tôi.”

“Ôi, Angus,” Margaret nói, tình cảm đọng đầy trong giọng nói, “tôi biết cô ấy biết ơn anh. Và tôi biết mình cũng biết ơn anh.” Cô nhận ra cô vẫn đang nắm tay anh, và cô xiết nó thêm lần nữa. “Tôi không tin mình đã cảm ơn anh một cách đàng hoàng, nhưng tôi thật sự đánh giá cao điều anh làm cho tôi tối nay. Nếu anh không xuất hiện, tôi—tôi thậm chí còn không muốn nghĩ về những gì mình có lẽ đang cảm thấy vào lúc này.”

Anh nhún vai một cách ngượng ngùng. “Không có gì. Cô có thể cảm ơn Catriona.”

Margaret xiết tay anh thêm một lần nữa trước khi rút tay về để trên bàn. “Tôi sẽ cảm ơn Catriona vì đã là một người bạn tốt của anh khi anh còn nhỏ, nhưng tôi sẽ cảm ơn anh vì đã giải cứu tôi tối nay.”

Anh gạt thức ăn ra quanh đĩa và cầu nhàu, “Tôi vui khi làm việc đó.”

Cô cười vì câu trả lời còn-ít-hơn-cả-hòa-nhã của anh. “Anh không quen được cảm ơn phải không? Nhưng không nói chuyện đó nữa; tôi tin mình nợ anh một câu hỏi.”

Anh nhìn lên. “Tôi xin cô thứ lỗi?”

“Tôi đã được hỏi anh bất kỳ điều gì. Để công bằng tôi cũng phải đáp lại đặc ân đó chứ.”

Anh xua tay. “Cô không cần phải—”

“Không, tôi nhất quyết đấy. Nếu không thì tôi sẽ không kháng khái.”

“Thôi được rồi vậy.” Anh nghĩ một chốc. “Cô có buồn vì em gái kết hôn trước mình không?”

Margaret bật ra một tiếng ho nhỏ vì ngạc nhiên. “Tôi...làm sao mà anh biết nó sắp kết hôn?”

“Khi này,” Angus đáp, “cô đã nói mà.”

Cô lại đằng hắng. “Đúng vậy. Tôi...chà...anh phải biết tôi rất yêu em gái.”

“Lòng tận tụy của cô dành cho gia đình đều thể hiện rõ trong mọi việc cô làm,” Angus lặng lẽ nói.

Cô nhắc khăn ăn lên và vò nhàu nó. “Tôi mừng cho Alicia. Tôi cầu mong cho con bé có được tất cả niềm hạnh phúc trên đời.”

Angus ngấm kỹ cô. Cô không nói dối, nhưng cũng không nói sự thật. “Tôi biết cô thấy hạnh phúc cho em gái,” anh nói nhẹ. “Con người cô không thể cảm giác khác đi được. Nhưng cô cảm nhận thế nào về bản thân?”

“Tôi thấy...tôi thấy...” Cô thở ra một hơi dài mệt mỏi. “Chưa có ai từng hỏi tôi câu này cả.”

“Có lẽ đã đến lúc.”

Margaret gạt đầu. “Tôi thấy như bị bỏ rơi. Tôi đã dành rất nhiều thời gian để nuôi dạy con bé. Tôi dốc cả cuộc đời vào thời khắc này, vào kết cuộc này, và đâu đó trên con đường, tôi đã quên mất bản thân. Và giờ thì đã quá muộn.”

Angus nhướng một hàng lông mày đen. “Cô đâu phải một bà già hết răng.”

“Tôi biết, nhưng đối với những người đàn ông ở Lancashire mà nói, tôi đã đóng chắc trên

giả rồi. Khi họ nảy ra ý định tìm những cô dâu tiềm năng, họ không nghĩ đến tôi.”

“Vậy thì họ thật ngu xuẩn, và cô không nên muốn dính dáng đến họ.”

Cô mỉm cười buồn. “Anh rất dễ thương, Angus Greene, không nhất thiết anh cố gắng đến mức nào để che giấu điều đó. Nhưng sự thật là mọi người thấy những gì họ muốn thấy thôi, và tôi đã dành quá nhiều thời gian giám hộ Alicia đến mức tôi đã được phân cho vai trò là người nắm quyền. Tôi ngồi cùng những bà mẹ tại các buổi khiêu vũ đồng quê, và tôi e đó sẽ là nơi tôi tiếp tục ở lại.”

Cô thở dài. “Có thể vừa cảm thấy hạnh phúc cho một người vừa cảm thấy buồn cho bản thân không nhỉ?”

“Chỉ những người có tấm lòng rộng lượng mới làm được điều đó. Những người còn lại như chúng tôi không biết phải làm sao để thấy hạnh phúc cho người khác khi những giấc mơ của bản thân tan vỡ.”

Một giọt nước mắt làm mắt Margaret cay xè. “Cám ơn anh,” cô nói.

“Cô là một người tốt, Margaret Pennypacker, và—“

“Pennypacker?” Chủ quán trọ phóng đến. “Có phải anh vừa gọi cô ấy là Margaret Pennypacker?”

Margaret thấy cổ họng mình thít lại. Cô biết cô sẽ bị bắt quả tang mà. Cô chưa từng giỏi trong việc bịa chuyện, hay thậm chí là giả vờ...

Nhưng Angus chỉ điềm tĩnh nhìn thẳng vào mắt George và nói, “Nó là tên thời thiếu nữ của cô ấy. Thỉnh thoảng tôi dùng nó như một cách gọi yêu.”

“Chà, vậy là hai người mới cưới rồi, bởi vì có một người đưa tin đang đi khắp các quán trọ tìm cô ấy đấy.”

Margaret lập tức ngồi thẳng lên. “Người đưa tin đó còn ở đây không? Ông có biết người đó đi đâu không?”

“Anh ta nói anh ta sẽ đến tìm thử ở quán Thỏ Diên.” George hất đầu về bên phải trước khi xoay người bước đi. “Nó cũng nằm trên đường này thôi.”

Margaret đứng lên thật nhanh cô làm đổ ghế. “Đi thôi,” cô nói với Angus. “Chúng ta phải bắt kịp anh ta. Nếu anh ta tìm hết các quán trọ mà không thấy tôi, anh ta có thể sẽ rời làng. Và rồi tôi sẽ không bao giờ nhận được tin, và—“

Angus đặt một bàn tay nặng trĩu mà an ủi lên cánh tay cô. “Ai biết cô đang ở đây?”

“Chỉ có gia đình tôi,” cô thì thầm. “Ôi, không, lỡ chuyện gì xấu xảy đến cho họ thì sao? Tôi sẽ không đời nào tha thứ cho mình. Angus, anh không hiểu đâu. Tôi chịu trách nhiệm về họ, và tôi không bao giờ tha thứ được cho bản thân nếu—“

Anh xiết cánh tay cô, và bằng cách nào đó cử chỉ thân tình giúp trấn tĩnh trái tim đập dồn dập của cô. “Sao chúng ta không xem thử người đưa tin này nói gì trước khi hoảng vía?”

Margaret không thể tin được cô cảm thấy an tâm nhiều hơn biết bao khi anh nói từ ‘chúng ta’. Cô vội gặt đầu. “Phải rồi. Vậy chúng ta đi.”

Anh lắc đầu. “Tôi muốn cô ở lại đây.”

“Không. Tôi không thể làm vậy được. Tôi—”

“Margaret, cô là một phụ nữ đi xa một mình, và—” Anh thấy cô mở miệng để phản đối nên anh nói tiếp, “không, đừng nói với tôi cô giỏi xoay xở ra sao. Từ trước đến giờ tôi chưa từng gặp một phụ nữ nào giỏi xoay xở hơn cô, nhưng không có nghĩa đàn ông sẽ không tìm cách lợi dụng cô. Ai biết được liệu người đưa tin này có thật là người đưa tin hay không?”

“Nhưng nếu anh ta là người đưa tin, thì anh ta sẽ không giao bức thư vào tay anh đâu. Nó được đề gửi đến cho tôi mà.”

Angus nhún vai. “Vậy tôi sẽ đưa anh ta trở lại.”

“Không, tôi không thể. Tôi không thể chịu được cảm giác mình vô dụng. Nếu tôi ở lại đây—”

“Sẽ làm tôi yên tâm hơn,” anh ngắt lời.

Margaret run rẩy nuốt xuống, cố gắng không để ý đến sự lo lắng đến ẩm lòng trong giọng anh. Tại sao người đàn ông đáng bực này lại phải tử tế đến chệt tiệt như vậy chứ? Và tại sao cô thậm chí còn quan tâm xem hành động của cô có thể làm anh “yên tâm hơn” hay không?

Nhưng cô có bận tâm, nguyên rửa mắt cô đi.

“Thôi vậy,” cô chậm rãi nói. “Nhưng nếu anh không trở về trong năm phút, tôi sẽ đi theo anh.”

Anh thở dài. “Lạy Jesus, whiskey, và Robert the Bruce, cô nghĩ mình có thể thu xếp ban cho tôi mười phút được không?”

Môi cô run rẩy nở thành nụ cười. “Mười phút vậy.”

Anh khoát chỉ tay vào miệng cô. “Bắt quả tang cô cười rồi nhé. Cô không thể tức giận tôi đến mức đó được.”

“Đi lấy bức điện cho tôi đi, rồi tôi sẽ yêu anh suốt đời.”

“Ô hô, tốt.” Anh nâng tay chào cô và bước ra cửa, chỉ ngừng lại để nói, “Đừng để George đưa cranachan của tôi cho người khác đấy.”

Margaret chớp mắt, rồi thở gấp. Lạy Chúa lòng lành, có phải cô vừa nói rằng cô sẽ yêu anh suốt đời không?

Angus trở lại quán Người Đàn Ông Sành Sỏi sau tám phút, tay cầm thư. Không quá khó để thuyết phục người đưa tin nhượng lại bức thư; Angus chỉ đơn giản nói thế này—với một mức độ quả quyết nhất định—anh đang làm người bảo vệ của Cô Pennypacker, và anh sẽ lo liệu cho bức thư đến được tay cô.

Cũng không hại gì khi Angus cao hơn sáu feet những bốn inch—khiến anh cao hơn người đưa tin gần cả foot.

Margaret đang ngồi nơi anh đã để cô lại, gõ ngón tay lên bàn và không để tâm gì đến hai chén cranachan lớn mà George đã đặt trước mặt cô.

“Cô đây rồi, thưa quý cô,” anh hài hước nói, đưa bức thư cho cô.

Cô hẳn đang trong tâm trạng lo nghĩ, bởi vì cô giật mình chú ý và khẽ lắc đầu trước khi nhận thư.

Bức thư đúng thật là từ gia đình cô. Angus đã thu được thông tin đó từ người đưa tin. Anh không lo đó là thư khẩn; người đưa tin—khi được hỏi một lần nữa, với một thái độ quả quyết—đã nói với anh bức thư rất quan trọng nhưng người phụ nữ đã đưa nó cho anh ta không có vẻ hoảng loạn.

Anh cẩn thận quan sát Margaret khi hai bàn tay cô run rẩy mở dấu niêm phong. Đôi mắt xanh của cô đọc lướt thật nhanh, và khi cô đến dòng cuối cùng, cô chớp mắt nhiều lần liên tiếp. Một âm thanh kỳ lạ, nuốt nghẹn bật ra từ cổ họng cô, theo sau là một tiếng hỗn hển của “Tôi không thể tin được nó lại làm chuyện này.”

Angus quyết định tốt hơn anh nên hành xử thận trọng. Từ phản ứng của cô, anh có thể nói cô sắp sửa hét rống lên hoặc khóc lóc. Đàn ông và ngựa thường rất dễ đoán, nhưng chỉ có Chúa mới hiểu được tâm lý của phụ nữ.

Anh gọi tên cô, và cô đẩy hai tờ giấy về phía anh.

“Tôi sẽ giết nó,” cô nghiêng rằng. “Nếu nó còn chưa chết, tôi sẽ giết quách nó luôn.”

Angus nhìn xuống hai tờ giấy trong tay mình.

“Đọc tờ ở dưới trước ấy,” Margaret cay đắng nói.

Anh chuyển chỗ hai tờ giấy và bắt đầu đọc.

Rutherford House Pendle, Lancashire

Chị gái yêu quý—

Tin nhắn này đã được Hugo Thrumpton gửi đến cho chúng ta. Anh ấy nói mình được lệnh không được đưa tin sang cho đến khi chị đã rời khỏi nhà trọn một ngày.

Xin đừng ghét Edward,

Chúc chị thượng lộ bình an.

Em gái yêu quý của chị, Alicia Pennypacker.

Angus nhìn lên với đôi mắt dò hỏi. “Ai là Hugo Thrumpton?”

“Bạn thân của em trai tôi.”

“À.” Anh rút tờ giấy thứ hai, quả thật được viết bởi nam giới.

Lâu Đài Thrumpton

Gần Clitheroe, Lancashire

Chị Margaret yêu quý—

Em viết những dòng này với trái tim nặng trĩu. Đến giờ chắc chị cũng đã nhận được dòng tin báo em bỏ trốn đến Gretna Greene. Nếu chị phản ứng đúng như em nghĩ, chị sẽ ở Xcốt-len khi đọc bức thư này.

Nhưng em không ở Xcốt-len, và em cũng chưa từng có ý định bỏ nhà trốn đi. Mà là ngày mai rời đến Liverpool để gia nhập Quân Đội Hoàng Gia. Em sẽ dùng phần tài sản của mình để mua cấp vào quân đội.

Em biết chị không bao giờ muốn em sống đời lính, nhưng giờ em đã là một người đàn ông, và với tư cách một người đàn ông em phải tự chọn số phận cho mình.

Em luôn biết định mệnh đã sắp đặt cho em cuộc sống quân đội; kể từ khi em còn là một cậu bé chơi trò đàn trăn em đã ao ước được phục vụ cho đất nước mình.

Em cầu mong chị sẽ tha thứ cho sự sắp đặt này, nhưng em biết chị sẽ theo em đến Liverpool nếu chị biết ý định thật sự của em. Một sự tiễn biệt như thế sẽ khiến em đau lòng cho đến những ngày cuối đời.

Như thế này sẽ tốt hơn.

Em trai yêu quý của chị, Edward Pennypacker.

Angus nhìn vào mắt Margaret, chúng sáng long lanh rất đáng ngờ. “Cô có biết không?” anh lặng lẽ hỏi.

“Không hề,” cô nói, giọng run run. “Anh có nghĩ tôi sẽ lao đầu vào hành trình điên rồ này nếu tôi dám mơ nó sẽ đến Liverpool không?”

“Cô định sẽ làm gì?”

“Về nhà, tôi nghĩ vậy. Tôi có thể làm gì khác đây? Nó hẳn đã đi được nửa đường đến Mỹ châu rồi.”

Cô nói quá, nhưng Angus nghĩ cô có quyền đó. Nhưng người ta lại không có gì nhiều để nói trong một tình thế như thế này, nên anh chỉ nghiêng người qua bàn và đẩy chén bánh của cô đến gần cô hơn. “Ăn cranachan đi.”

Margaret nhìn xuống món ăn. “Anh muốn tôi ăn?”

“Tôi không thể nghĩ ra chuyện gì tốt hơn. Cô đâu đã chạm nĩa vào món haggis.”

Cô nhắc muống lên. “Tôi có phải là một chị gái kinh khủng lắm không? Có phải tôi là một người kinh khủng lắm không?”

“Tất nhiên là không rồi.”

“Tôi là loại người gì để đến nỗi em trai cảm thấy cần phải lừa tôi đến tận Gretna Greene để nó có thể thoát thân?”

“Một chị gái rất được yêu quý, tôi nghĩ vậy,” Angus đáp lại, xúc cranachan cho vào miệng. “Chết tiệt, ngon thật đấy. Cô nếm thử đi.”

Margaret múc, nhưng cô không nâng muống lên miệng. “Ý anh là sao?”

“Rõ ràng cậu ấy quá yêu cô để chịu đựng một sự tiễn biệt đau lòng. Và có vẻ cô sẽ chiến đấu đến cùng để phản đối chuyện cậu ấy gia nhập quân đội nếu cô biết ý định thực sự của cậu ấy.”

Margaret sắp sửa đống lại, “Tất nhiên tôi sẽ phản đối!” nhưng thay vào đó cô chỉ thở dài. Ích lợi gì khi biện hộ cho tình cảnh hay thanh minh cho cảm xúc của cô chứ? Chuyện gì đến đã đến, và cô chẳng thể làm gì khác được nữa.

Cô lại thở dài, lần này to hơn, và nâng muống. Nếu có một điều cô thấy ghét, thì chính là những tình huống mà cô không thể làm được gì.

“Cô có ăn bánh pudding đó không, hay đây chỉ là bài thực nghiệm giữ muống thẳng bằng?”

Margaret chớp mắt ra khỏi tình trạng đờ đẫn, nhưng trước khi cô có thể trả lời, George McCallum đã xuất hiện bên bàn.

“Chúng tôi cần phải dọn dẹp để nghỉ tối,” ông ta nói. “Tôi không có ý đuổi hai vị đâu, nhưng bà nhà tôi cứ nhất mực đòi dọn bàn.” Ông ta cười toe với Angus. “Anh biết chuyện đó thế nào rồi đấy.”

Angus ra hiệu về phía Margaret. “Cô ấy chưa ăn xong cranachan.”

“Đem chén lên phòng hai người đi. Bỏ phí món đó thì tiếc lắm.”

Angus gật đầu và đứng lên. “Ý tưởng hay. Em sẵn sàng chưa, em yêu?”

Muống Margaret rơi khỏi tay cô, rớt xuống chén cranachan với một tiếng bạch. Anh vừa mới gọi cô là em yêu á? “Em...em...em...”

“Cô ấy quá yêu tôi,” Angus nói với George, “đôi khi cô ấy mất cả khả năng nói.”

Trong khi Margaret nhìn anh chùng hững, anh nhắc đôi vai mạnh mẽ trong một cái nhún vai thỏa mãn, và nói, “Tôi có thể nói gì đây? Tôi làm cô ấy choáng ngợp.”

George cười rục rịch trong khi Margaret lắp bắp không ra lời. “Anh khôn hồn thì cẩn thận sau lưng,” chủ quán trọ khuyên Angus, “nếu không anh sẽ thấy mình gọi đầu bằng cranachan ngon tuyệt hảo của vợ tôi đấy.”

“Ý tưởng hay,” Margaret nghiêng rằng.

Angus cười khà khi anh đứng lên và đưa bàn tay cho cô. Bằng cách nào đó anh biết cách tốt nhất để cô phân tâm khỏi những nỗi phiền muộn chính là làm cho cô cáu tiết bằng một câu đùa khác về chuyện cô là người vợ tận tụy của anh. Nếu anh nhắc đến đứa bé, cô hẳn sẽ quên khuấy luôn em trai.

Anh bắt đầu mở miệng, rồi nhác thấy ánh sáng diên tiết trong mắt cô và nghĩ lại. Một người đàn ông phải nghĩ đến sự an toàn của mình chứ, và Margaret trông như sẵn sàng gây thương tích thật sự--hoặc ít nhất cũng quăng một chén cranachan vào anh.

Nhưng dù vậy, anh vẫn sẽ vui mừng nhận lấy cú tấn công bằng pudding nếu cô có thể ngừng nghĩ về em trai, thậm chí chỉ trong thoáng chốc. “Đi thôi, mình,” anh nói trơn tru, “chúng ta nên để người đàn ông tốt bụng này dọn dẹp đi nghỉ.”

Margaret gật đầu và đứng lên, môi vẫn ngậm chặt. Angus có cảm giác cô không tin tưởng để

mình lên tiếng.

“Đừng quên cranachan của em đây,” anh nói, chỉ về cái chén trên bàn trong khi anh cầm chén của mình.

“Có thể anh sẽ muốn cầm chén của cô ấy luôn đấy,” George cười nắc nẻ. “Tôi không tin tưởng biểu hiện trong mắt cô ấy đâu.”

Angus nghe theo lời khuyên của ông ta và nhắc chén còn lại lên. “Ý tưởng tuyệt vời đấy, người tốt bụng. Vợ tôi sẽ phải đi mà không có sự nâng đỡ của cánh tay tôi thôi, nhưng tôi nghĩ cô ấy sẽ xoa xở được, phải không mình?”

“Ô hô, đúng rồi. Cô gái đó không cần một người đàn ông để nói với cô ấy nơi nào phải đi.” George huých cánh tay Margaret và mỉm cười bí ẩn. “Nhưng vẫn cứ tuyệt vời, hả?”

Angus đẩy Margaret ra khỏi phòng trước khi cô giết chủ quán trọ.

“Tại sao anh phải cứ khăng khăng trêu chọc tôi như thế?” cô gầm gừ.

Angus vòng qua góc cửa và chờ cô bước lên cầu thang trước khi theo sau. “Nó làm cô không nghĩ đến em trai nữa, phải không nào?”

“Tôi...” Môi cô mở hé ra vì sửng sốt, và cô nhìn anh chăm chú như thể chưa từng thấy một con người nào khác. “Vâng, đúng thế.”

Anh mỉm cười và đưa một chén pudding cho cô trong khi anh mò trong túi áo để tìm chìa khóa phòng. “Ngạc nhiên không?”

“Vì anh sẽ làm một điều như thế cho tôi à?” Cô lắc đầu. “Không.”

Angus chậm chậm quay lại, chìa khóa vẫn dẹt trong ổ. “Ý tôi là, cô có ngạc nhiên vì quên luôn em trai không, nhưng tôi nghĩ mình thích câu trả lời của cô hơn.”

Margaret mỉm cười buồn bã và chạm tay lên cánh tay anh. “Anh là một người tốt, Ông Angus Greene. Thi thoảng không thể chịu đựng được...” Cô gần như cười to trước cái cau mày vờ vịt của anh. “Chà, hầu như luôn không thể chịu đựng được, nếu muốn nói cho rõ hơn, nhưng vẫn là một người tốt.”

Anh đẩy cửa mở, rồi đặt chén cranachan lên bàn. “Tôi có nên đề cập đến em trai cô lúc này không nhỉ? Có lẽ tôi nên cứ để cô điên tiết và sẵn sàng cắt cổ tôi thì hơn?”

“Không.” Cô thở ra một hơi dài, mệt mỏi và ngồi lên giường, một món tóc nâu dài khác rơi khỏi kiểu tóc búi lên vai cô. Angus ngắm cô với một trái tim nhức nhối. Cô trông quá nhỏ bé và vô phương tự vệ, và u uất chết tiệt đi được. Anh không thể chịu được điều đó.

“Margaret,” anh nói, ngồi cạnh cô, “cô đã cố gắng hết sức để nuôi dạy em trai trong bao lâu nhỉ?”

“Bảy năm.”

“Giờ là lúc cô để cậu ấy trưởng thành và tự ra quyết định, dù đúng hay sai.”

“Chính anh cũng nói không cậu trai trẻ nào ở tuổi mười tám biết rõ mình muốn gì mà.”

Angus nuốt xuống tiếng rên rỉ. Chẳng có gì đáng ghét hơn bị ám bởi chính những lời mình đã nói. “Tôi không muốn thấy cậu ấy kết hôn ở tuổi này. Lạy Chúa, nếu cậu ấy ra một lựa chọn tồi cậu ấy sẽ phải sống với nó—cô ta!—đến suốt đời.”

“Và nếu nó đã ra một lựa chọn tồi khi vào quân ngũ thì sao, cuộc đời nó có bao lâu để ân hận đây chứ?” Margaret ngẩng mặt lên nhìn anh, và đôi mắt cô trong to đến không thể chịu được trên khuôn mặt cô. “Nó có thể chết, Angus. Tôi không cần biết người ta nói gì, sẽ luôn có một cuộc chiến. Ở đâu đó, một gã đàn ông ngu ngốc nào đó sẽ cảm thấy cần chiến đấu với một gã đàn ông ngu ngốc khác, và họ sẽ cử em trai tôi đi giàn xếp.”

“Margaret à, bất cứ ai trong chúng ta cũng có thể chết vào ngày mai. Tôi có thể bước ra khỏi quán trọ này và bị giày xéo bởi một con bò điên. Cô có thể bước ra khỏi quán trọ này và bị sét đánh. Chúng ta không thể sống cả đời lo sợ cho thời khắc đó được.”

“Vâng, nhưng chúng ta có thể cố gắng hạn chế tối đa những mối nguy mà.”

Angus nhắc tay để cào nó qua mái tóc khô lạnh của anh; đó là một hành động anh thường làm khi mệt mỏi hay bức dọc. Nhưng không hiểu sao bàn tay anh lại hơi di chuyển về bên trái, và anh thấy mình chạm vào tóc Margaret. Nó mềm, và thẳng, và mượt như lụa, và dường như dày hơn anh đã tưởng. Nó trượt khỏi những kẹp tăm và xoa lên tay anh, giữa những ngón tay.

Và khi anh thưởng thức sự mượt mà của nó, cả hai đều ngừng thở.

Ánh mắt họ khóa chặt vào nhau, xanh lá gập màu đen tối nhất, nóng nhất. Không một lời nào được thốt ra, nhưng khi Angus cúi người tới trước, từ từ khép lại khoảng cách giữa họ, họ đều biết điều sẽ xảy ra.

Anh sẽ hôn cô.

Và cô sẽ không ngăn anh.

CHƯƠNG 5

Môi anh chạm nhẹ lên môi cô thật chậm, trong một sự đụng chạm khẽ khàng nhất. Nếu anh ghì chặt cô vào người anh hay đè nghiêng môi anh lên môi cô, cô đã có thể lùi lại, nhưng cái vuốt ve nhẹ tựa lông vũ này đã cầm tù linh hồn cô.

Da cô rần rạt cảm giác, và cô đột nhiên cảm thấy...khác hẳn, cứ như cơ thể cô đã sở hữu hai mươi bốn năm chẳng còn là của cô nữa. Da cô cảm giác quá chặt chội, và trái tim cô cảm giác quá đói khát, và hai bàn tay cô...ồ, tay cô thèm khát sự đụng chạm của da anh làm sao.

Anh sẽ ấm, cô biết, và vạm vỡ. Những cơ bắp của anh không phải của một người an nhàn. Anh có thể nghiền nát cô chỉ bằng một cú đấm...và không hiểu sao ý thức đó thật phần khích...hẳn là bởi vì anh đang ôm cô với sự sùng kính quá đổi dịu dàng.

Cô rút lui một thoáng, để có thể nhìn vào mắt anh. Chúng sôi sục một nhu cầu xa lạ, nhưng cô lại biết đích xác điều anh muốn.

“Angus,” cô thì thầm, lướt tay chà lên làn da nham nhám trên má anh. Râu quai nón đen thẫm của anh đang bắt đầu xuất hiện, cứng và ráp và hoàn toàn không hề giống với râu mép của em trai cô trong những dịp hiếm hoi cô thấy cậu cạo râu.

Anh bao phủ tay cô bằng tay mình, rồi xoay mặt áp vào lòng bàn tay cô, ấn một nụ hôn lên da cô. Cô nhìn ngấm đôi mắt anh ở trên đầu ngón tay mình. Chúng không hề rời khỏi mắt cô, và

chúng đang thầm lặng nêu lên một câu hỏi, và đang chờ cô trả lời.

“Làm sao chuyện này lại xảy ra?” cô thì thầm. “Tôi chưa từng...Tôi thậm chí còn chưa từng muốn—”

“Nhưng giờ cô muốn,” anh thì thầm. “Giờ cô muốn tôi.”

Cô gật đầu, sửng sốt vì sự thú nhận của mình, thế nhưng không thể nào nói dối anh. Có điều gì đó về cách anh nhìn cô, cách ánh mắt anh lướt khắp người cô cứ như anh có thể thấy tận sâu thẳm trong tim cô. Thời khắc này thật hoàn hảo đến đáng sợ, và cô biết giữa họ không có chỗ cho lời dối trá. Không phải trong phòng này, không phải trong đêm nay.

Cô thắm môi. “Tôi không thể...”

Angus chạm một ngón tay lên môi cô. “Không à?”

Câu đó khơi lên một nụ cười run run. Giọng chọc ghẹo của anh khiến sự phản kháng của cô tan chảy, và cô cảm thấy mình rướn người về phía anh, dựa vào sức mạnh của anh. Hơn tất cả, cô muốn quảng đi mọi nguyên tắc của mình, mọi ý tưởng và ý thức luân lý mà cô luôn ghi khắc. Cô có thể quên mình là ai, và những thứ cô luôn cẩn trọng gìn giữ, và ngủ với anh. Cô có thể ngừng làm Margaret Pennypacker, chị gái và người bảo hộ của Edward và Alicia Pennypacker, con gái của Edmund và Katherine Pennypacker quá cố. Cô có thể ngừng là người phụ nữ đã đem thức ăn đến cho người nghèo, đi nhà thờ mỗi ngày Chủ Nhật, và trồng khu vườn của mình mỗi kỳ xuân đến thành những hàng thẳng đều tăm tắp.

Cô có thể ngừng là tất cả những điều đó, và chỉ làm một người phụ nữ.

Nó thật quá cám dỗ.

Angus vuốt một ngón tay chai sần của anh lên vầng trán nhăn lại của cô. “Cô trông quá nghiêm nghị,” anh thì thầm, nghiêng người tới trước để phớt môi anh lên trán cô. “Tôi muốn hôn những nếp nhăn này đi, phải đi những lo toan này.”

“Angus,” cô nói nhanh, để những lời của mình bật ra trước khi cô mất hết khả năng suy xét, “có nhiều điều tôi không thể làm. Nhiều điều tôi muốn làm, hay tôi nghĩ mình muốn làm. Tôi không chắc, bởi vì tôi chưa bao giờ làm thế cả, nhưng tôi không thể--Sao anh lại cười?”

“Thật à?”

Anh biết mình đang cười, tên đáng ghét.

Anh nhún vai không thể kìm được. “Chỉ là tôi chưa từng thấy ai trở nên rối trí như cô vậy, Margaret Pennypacker.”

Cô mở miệng để cãi, bởi vì cô không chắc câu nói của anh có phải là khen ngợi, nhưng anh đã đặt ngón tay lên môi cô.

“A, á, à,” anh nói. “Yên lặng nào, và nghe tôi nói đây. Tôi sẽ hôn cô, và chỉ có vậy thôi.”

Tim cô bay bổng và rơi tòm xuống trong một khắc. “Chỉ một nụ hôn thôi nhé?”

“Đối với hai ta, nó sẽ không bao giờ chỉ là một nụ hôn.”

Lời nói của anh khiến những mạch đập cô run rẩy, và cô ngược mặt lên, dang hiển môi cho

anh.

Angus hít vào một hơi thở khản đặc, nhìn đắm đắm vào miệng cô như thể nó chứa đựng tất cả cảm dỗ của cõi trần ai—và tất cả niềm hoan lạc của thiên đường. Anh hôn cô lần nữa, nhưng lần này anh không giữ lại bất cứ thứ gì. Mỗi anh chiếm đoạt cô trong một điệu nhảy dục vọng vừa đối khát, vừa sở hữu.

Cô thở hỗn hển, và anh thưởng thức hơi thở cô, hít vào hương thơm ấm, ngọt ngào, như thể nó cho phép cô chạm đến anh từ bên trong.

Anh biết anh nên tiến hành chậm thôi, và mặc cho cơ thể anh kêu gào cần kíp, anh biết hết đêm nay anh sẽ không được thỏa mãn, nhưng anh không thể bắt mình chối bỏ niềm vui khi cảm thấy cơ thể nhỏ bé của cô bên dưới anh, và thế là anh ngả cô nằm xuống giường, không một lần dứt môi khỏi môi cô.

Nếu anh sẽ chỉ hôn cô, nếu đó là tất cả những gì anh có thể làm, thì anh sẽ bị nguyên rửa nếu nụ hôn này không kéo dài suốt đêm.

“Ôi, Margaret,” anh rên rỉ, để cho hai bàn tay du hành dọc theo bên người cô, qua eo, qua hông, cho đến khi anh ôm lấy hông cô trong tay mình. “Mar—”

Anh ngừng lời và ngẩng đầu lên, chớp vào cô một nụ cười nửa miệng trẻ con. “Tôi có thể gọi em là Meggie được chứ? Margaret đúng là khó nói chết đi được.”

Cô nhìn anh đắm đắm, thở khó nhọc, không còn khả năng nói.

“Margaret,” anh nói tiếp, những ngón tay anh lang thang theo má cô, “chỉ là người phụ nữ mà một người đàn ông muốn có bên cạnh mình. Nhưng Meggie....giờ thì đó mới là người mà một người đàn ông muốn ở bên dưới mình.”

Cô chỉ mất một phần tám của một giây để nói, “Anh có thể gọi tôi là Meggie.”

Môi anh tìm đến tai cô, trong khi hai cánh tay anh choàng quanh cô. “Chào mừng đến với vòng tay tôi, Meggie.”

Cô thở dài, và cử chỉ đó càng làm cô lún sâu hơn vào nệm, và cô phó mặc cho thời khắc hiện tại, cho ánh nến bập bùng và hương thơm ngọt của cranachan, và cho người đàn ông mạnh mẽ và quyền lực đang bao phủ cơ thể cô bằng cơ thể anh.

Môi anh di chuyển đến cổ cô, thì thầm dọc theo những đường thẳng dẫn xuống chỗ hõm trên vai cô. Anh hôn lên da cô ở đó, trắng nhợt bên cạnh lớp len đen của áo choàng. Anh không biết làm sao anh có thể mặc lại chiếc áo đó, khi nó đã trải qua cả buổi tối chà xát lên làn da trần của cô. Nó sẽ có hương của cô đến nhiều ngày, và rồi, sau khi hương thơm đó đã bay đi, ký ức này vẫn đủ để khiến cơ thể anh như rực cháy.

Những ngón tay cứng vì lạnh của anh tháo những nút gài đủ để hé lộ bóng dáng mờ ảo của đường trũng nơi ngực cô. Nó chẳng hơn một cái bóng, một vùng phủ mờ gợi đến những điều tuyệt vời bên dưới, nhưng thậm chí như thế cũng đủ thổi lửa vào mạch máu anh, thắt chặt một cơ thể anh đã nghĩ không thể nào cứng hơn được nữa.

Hai nút gài nữa tìm đường thoát khỏi vòng khuyên, và Angus lướt môi anh dọc xuống mỗi inch da trần mới hé, thì thầm, “Nó vẫn chỉ là một nụ hôn. Chỉ là một nụ hôn.”

“Chỉ một nụ hôn,” Margaret lặp lại, giọng cô lạ lẫm và hỗn hển.

“Chỉ một nụ hôn,” anh đồng tình, trượt một nút gài nữa để anh có thể hôn đường trũng sâu giữa hai ngực cô. “Tôi vẫn đang hôn em.”

“Vâng,” cô rên rỉ, “Ồ vâng. Cứ hôn em đi.”

Anh mở phanh áo choàng, phơi bày đôi gò bồng đảo nhỏ nhưng tròn trĩnh. Anh hít vào. “Christ, Meggie, áo này anh mặc chưa từng trông đẹp được bằng một nửa em.”

Margaret hơi cứng người dưới sức nóng mạnh mẽ của ánh mắt anh. Anh đang nhìn cô chăm chăm như thể cô là một sinh vật kỳ lạ và chứa đầy ngạc nhiên, như thể cô sở hữu một thứ anh chưa từng thấy trước đó. Nếu anh chạm vào cô, vuốt ve, hay kể cả hôn cô thì cô đã có thể tan chảy ngay vào vòng ôm của anh và buông thả bản thân vào đam mê. Nhưng khi anh chỉ chăm chú nhìn—cô buộc phải nhận biết việc cô đang làm là điều cô chưa từng dám mơ.

Cô biết người đàn ông này chỉ mới vài tiếng ngắn ngủi, thế mà—

Hơi thở cô nghẹt lại, cô vớ tay lên che mình. “Mình đã làm gì thế này?” cô thì thào.

Angus cúi đầu và hôn lên trán cô. “Không hối hận, Meggie ngọt ngào của tôi. Không nhất thiết em cảm nhận thế nào, đừng để sự hối tiếc chen vào.”

Meggie. Meggie không khư khư bám vào những quy tắc cứng nhắc của xã hội chỉ bởi vì đó là cách cô được nuôi dạy. Meggie tự đi tìm số phận và hạnh phúc cho riêng mình.

Môi Margaret thoáng một nụ cười khi cô để hai bàn tay buông lơi. Meggie không ăn nằm với một người đàn ông trước hôn lễ, nhưng cô nhất định sẽ cho phép bản thân tận hưởng một khoảnh khắc đam mê.

“Em đẹp quá,” Angus gầm gừ, và âm thanh cuối bị khóa lấp khi miệng anh khấp quanh đỉnh ngực cô. Anh làm tình với cô bằng môi mình, tôn sùng cô trong mọi cách một người đàn ông có thể thể hiện lòng sùng kính.

Và rồi, khi Margaret cảm giác những mảnh phản kháng còn sót lại trôi tuột đi, anh hít một hơi thở sâu run rẩy và, với sự miễn cưỡng rành rành, khấp hai vạt áo choàng của anh quanh cô.

Anh giữ chặt hai mép áo đầy một phút, thở khó khăn khi ánh mắt cố định vào một điểm xa xăm nào đó trên tường. Gương mặt anh trông gần như phờ phạc, và đối với con mắt non nớt của Margaret mà nói, anh trông như thể đang đau đớn.

“Angus?” cô ngập ngừng hỏi. Cô không chắc cô nên hỏi anh điều gì, nên cô hài lòng chỉ gọi tên anh.

“Một phút thôi.” Giọng anh khẽ cộc cằn, nhưng chẳng hiểu vì sao Margaret lại biết anh không giận cô. Cô giữ yên lặng, chờ đến khi anh xoay mặt lại về phía cô và nói, “Tôi cần phải rời phòng.”

Môi cô hé mở ngạc nhiên. “Thế à?”

Anh gạt đầu ngắn ngủi và dứt khỏi cô, vượt qua khoảng cách đến cửa chỉ trong hai bước sải dài. Anh chộp lấy tay nắm cửa, và Margaret thấy những cơ bắp trên bắp tay anh co duỗi, nhưng trước khi anh kéo cửa, anh quay đằng sau, môi mở ra để phát ra những lời nói...nhanh chóng tắt phụt trên môi anh.

Margaret theo ánh mắt anh nhìn xuống cơ thể mình...Lạy Chúa trên trời, cái áo đã mở

phanh trở lại khi anh thả nó ra. Cô túm hai vạt áo lại với nhau, thầm cảm ơn trời vì ánh nền mờ tỏ đã giấu đi màu đỏ ngượng ngùng trên mặt cô.

“Khóa cửa lại khi tôi ra ngoài,” anh bảo.

“Vâng, tất nhiên,” cô nói, đứng lên. “Đây, anh khóa đi rồi đem theo chìa khóa luôn thể.” Cô lò dò đến cái bàn bằng tay trái, nắm chặt áo khoác bằng tay phải.

Anh lắc đầu. “Hãy giữ nó đi.”

Cô tiến vài bước về phía anh. “Giữ nó—Anh có điên không? Làm sao anh vào lại được?”

“Tôi sẽ không vào được. Đó mới là điểm cốt yếu.”

Miệng Margaret há ra và đóng lại vài lần trước khi cô nói được, “Anh sẽ ngủ ở đâu?”

Anh nghiêng người về phía cô, sự gần gũi của anh đốt nóng không khí. “Tôi sẽ không ngủ. Đó mới là vấn đề.”

“Ồ. Tôi...” Cô không quá ngây thơ đến mức không nhận ra anh đang nói về chuyện gì, nhưng cô hiển nhiên chưa đủ kinh nghiệm để biết trả lời ra sao. “Tôi—”

“Trời mưa lại chưa?” anh hỏi cộc lốc.

Margaret ngó cả người vì sự thay đổi chủ đề đột ngột. Cô nghiêng đầu, lắng nghe tiếng mưa nhẹ vỗ lên mái nhà. “Tôi...rồi, tôi tin trời vừa mưa lại.”

“Tốt. Biết điều thì phải lạnh nữa.”

Và với câu đó, anh hiên ngang rời phòng.

Sau một giây kinh ngạc đứng như trời trồng, Margaret chạy đến cửa và chỗ đầu ra hành lang, vừa kịp lúc để thấy dáng người to lớn của Angus khuất sau góc cửa. Cô bám víu vào khung cửa phải đến mười giây, nửa ở trong nửa ở ngoài phòng, không thật sự chắc chắn tại sao cô lại cảm thấy sững sốt hoàn toàn như thế. Có phải là do anh đã bỏ đi quá đột ngột? Hay vì cô đã để anh quá tùy tiện với mình trong khi cô chưa từng mơ sẽ cho phép một người đàn ông không phải là chồng mình làm điều tương tự?

Nếu thành thật mà nói, cô thậm chí còn chưa từng mơ có những hành động tùy tiện như thế.

Hoặc có lẽ, cô luống cuống nghĩ, có lẽ điều thật sự khiến cô sững sốt chính là cô đã nằm trên giường, nhìn lên anh khi anh xông xộc băng qua phòng, và anh trông cực kỳ...chà, ngon mắt đến mức cô thậm chí còn không nhận ra áo choàng đã mở phanh và ngực cô đang lộ ra cho cả thế giới chiêm ngưỡng.

Hoặc ít nhất cho Angus chiêm ngưỡng, và cách anh nhìn cô...

Margaret chấn chỉnh bản thân và đóng cửa. Sau một thoáng do dự, cô khóa cửa. Không phải cô không lo cho Angus. Anh có thể đang trong tâm trạng cáu gắt như gấu, nhưng anh sẽ không bao giờ hại cô dù chỉ bằng một ngón tay và quan trọng hơn, anh sẽ không bao giờ lợi dụng cô.

Cô không biết làm sao mà cô biết điều này. Cô chỉ có cảm giác như thế.

Nhưng ta cũng không bao giờ biết được sẽ tìm thấy loại giết người cướp của hay những kẻ

ngu ngốc nào ở quán trọ vùng quê, nhất là lại ở Gretna Green, nơi cô hình dung đã thấy nhiều kẻ ngu ngốc hơn cả, với tất cả mọi người suốt ngày đi bỏ trốn đến đây.

Margaret thở dài và gõ nhịp chân. Làm gì đây, làm gì đây. Bụng cô phát ra một tiếng òng ọc to và hùng hồn, và lúc đó cô mới nhớ đến món cranachan đang đặt trên bàn.

Sao lại không nhỉ? Mùi ngon lành mà.

Cô ngồi xuống và ăn.

Khi Angus lảo đảo về lại quán Người Đàn Ông Sành Sỏi nhiều giờ sau, anh lạnh, ướt, và cảm thấy như mình phải đang say. Trời, tất nhiên, lại mưa, cùng gió, và những ngón tay anh không khác những trụ bằng dầy đóng dính vào hai quả banh tuyết đẹp đã từng là bàn tay anh.

Chân anh cảm giác không giống chân mình, và anh phải mất vài lượt găng gượng và nhiều lần vấp chân mới lên được những bậc thang đến tầng trên của quán trọ. Anh dựa vào cánh cửa phòng anh khi anh mò mẫm tìm chìa khóa, rồi nhớ lại anh không đem nó theo, rồi xoay tay nắm, rồi bật ra một tiếng cầu nhàu bực tức khi cánh cửa không nhúc nhích.

Lạy Jesus, whiskey, và Robert the Bruce, vì cái chết tiệt gì mà anh lại bảo cô khóa cửa? Thật sự anh đã lo lắng về khả năng kiểm chế của mình đến thế kia à? Anh không tài nào cưỡng đoạt cô trong trạng thái này được. Những phần dưới của anh lạnh tím tái, anh hẳn sẽ không thể tập hợp được một phản ứng nào nếu cô mở cửa mà không có một mảnh vải che thân.

Các cơ bắp anh thực hiện một cố gắng rần rại thật đáng thương. Thôi được rồi, có lẽ nếu cô hoàn toàn khóa thân thì...

Angus thở dài hạnh phúc, cố gắng mừng tượng cảnh đó.

Nắm cửa xoay. Anh vẫn đang cười.

Cửa mở. Anh ngã nhào vào trong.

Anh nhìn lên. Margaret đang chớp nhanh mắt khi cô quan sát anh. “Anh vừa dựa vào cửa đấy à?” cô hỏi.

“Rõ là vậy rồi.”

“Anh đã bảo tôi khóa cửa.”

“Cô là một phụ nữ tốt, Margaret Pennypacker. Biết nghe lời và trung thành.”

Margaret nheo mắt. “Anh say đấy à?”

Anh lắc đầu, dẫn đến hiệu ứng không may là đập gò má vào sàn nhà. “Chỉ lạnh thôi.”

“Anh đã ở ngoài trời cả--” Cô cúi xuống và chạm một tay lên má anh. “Lạy Chúa, anh lạnh cóng!”

Anh nhún vai. “Trời mưa lại.”

Cô lèn hai bàn tay vào dưới hai cánh tay anh và cố gắng nhấc anh đứng lên. “Đứng dậy. Đứng dậy. Chúng ta phải cởi quần áo cho anh.”

Đầu anh lặn về một bên khi anh nhắm vào cô một nụ cười xéch khiến người ta ngơ ngác.

“Nếu là một giọng điệu khác—một nhiệt độ khác—thì tôi sẽ rất khoái chí khi nghe câu đó.” Margaret kéo anh lần nữa và rên rỉ. Cô không làm anh nhúc nhích một inch nào. “Angus, làm ơn. Anh phải cố gắng đứng lên. Anh phải nặng gấp đôi tôi ấy.”

Ánh mắt anh lang thang lên xuống dáng người cô. “Cô là gì vậy, bảy stone à?”

“Làm gì có,” cô mắng. “Trông tôi thiếu chất đến vậy à? Nào, xin anh đẩy, chỉ cần anh đặt bàn chân lên sàn, tôi có thể đưa anh vào giường.”

Anh thở dài. “Thêm một trong những câu tôi rất muốn hiểu lắm.”

“Angus!”

Anh lồm cồm vào vị trí đứng, với sự giúp đỡ không-nhỏ từ Margaret. “Tại sao,” anh trầm ngâm, “tôi lại thích bị cô mắng thế nhỉ?”

“Chắc là,” cô đáp lại, “anh thích chọc giận tôi.”

Anh gãi cằm, giờ đã hoàn toàn thắm lại với hàm râu một ngày không cạo. “Nghĩ chắc cô đúng.”

Margaret bỏ ngoài tai lời anh, thay vào đó cố gắng tập trung vào việc trước mắt. Nếu cô thả anh lên giường như thế này, anh sẽ thắm ướt ra giường chỉ trong vài phút. “Angus,” cô nói, “anh cần mặc quần áo khô vào. Tôi sẽ chờ bên ngoài trong khi anh—”

Anh lắc đầu. “Hết quần áo khô rồi.”

“Chuyện gì đã xảy ra với chúng?”

“Cô”—anh xọt ngón trỏ vào vai cô—“đang mặc chúng.”

Margaret bật ra một tiếng rất không lịch sự.

“Cô biết không, cô nói đúng,” anh nói, nghe như thể anh chỉ vừa có một khám phá cực kỳ quan trọng. “Tôi rất thích chọc giận cô.”

“Angus!”

“A, rồi rồi. Tôi sẽ nghiêm túc.” Anh nhiệt tình ra vẻ đang bắt mình phải cau mày. “Cô cần gì ấy nhỉ?”

“Tôi cần anh cởi y phục và vào giường.”

Mặt anh rạng rỡ. “Ngay bây giờ?”

“Tất nhiên là không,” cô quát. “Tôi sẽ rời phòng một lúc, và khi tôi quay lại, tôi muốn anh trên giường kia, mền kéo lên tận cằm.”

“Cô sẽ ngủ ở đâu?”

“Tôi sẽ không ngủ. Tôi sẽ hong khô quần áo cho anh.”

Anh vịn cổ hết bên này sang bên kia. “Ở chỗ hong nào?”

“Tôi sẽ xuống lầu.”

Anh thẳng người lên đến mức Margaret không còn phải nâng đỡ anh. “Cô sẽ không xuống đó một thân một mình trong đêm hôm khuya khoắt.”

“Tôi không thể hong khô đồ cho anh bằng một cây nến được.”

“Tôi sẽ đi với cô.”

“Angus, anh sẽ trần như nhộng.”

Bất kể anh sắp sửa nói gì—và Margaret chắc chắn, từ cái hếch cằm phần nộ của anh và từ việc anh mở miệng và chuẩn bị vặc lại, rằng anh sắp nói điều gì đó—đều bị nuốt lại ưu tiên cho một tràng tiếng chửi rửa rõ to và cực kỳ sáng tạo.

Cuối cùng, sau khi điểm hết tất cả những từ báng bổ cô từng nghe, và cả đồng từ mới lạ, anh càu nhàu, “Chờ ngay đây,” anh xồng xộc rời phòng.

Ba phút sau, anh lại xuất hiện. Margaret quan sát với một cảm giác không gì khác hơn sự kinh ngạc tột cùng khi anh đá cửa mở và thả khoảng hơn hai mươi cây nến lên sàn. Một cây, cô để ý, vẫn còn bốc khói.

Cô đăng hắng, chờ cho cái cau mày của anh dịu đi trước khi lên tiếng. Dù vậy, sau mấy chốc, thấy rõ tâm trọng gắt gỏng của anh sẽ không thay đổi trong tương lai gần, cô hỏi, “Anh lấy đâu ra những cái này?”

“Hãy cứ nhất trí rằng ngày mai quán Người Đàn Ông Sành Sỏi sẽ thức dậy với một buổi sáng tối mịt.”

Margaret từ chối chỉ ra rằng, đã qua nửa đêm thì bây giờ đã là ngày mai, nhưng lương tâm cô yêu cầu cô nói, “Vào khoảng thời gian này trong năm buổi sáng trời vẫn tối.”

“Tôi còn để lại một hai cây trong bếp,” Angus lầm bầm. Và rồi, không một câu báo trước, anh bắt đầu lột áo sơ-mi.

Margaret ré lên và bỏ chạy ra hành lang. Khỉ gió anh đi, anh biết mình phải chờ đến khi cô ra ngoài mới cởi bỏ xiêm y chứ. Cô chờ một phút, rồi cho anh thêm ba mươi giây vì tính đến trời lạnh. Những ngón tay tê cóng không xoay xở tốt với cúc áo.

Hít vào một hơi sâu, cô quay lại và gõ cửa. “Angus?” cô gọi. “Anh vào giường chưa?” Rồi, trước khi anh có thể trả lời, cô nheo mắt và nói thêm, “Và trùm mền!”

Câu trả lời của anh ồm ồm, nhưng nhất định là câu khẳng định, nên cô xoay tay nắm và đẩy.

Cửa không nhúc nhích.

Bao tử cô bắt đầu điệu nhảy sợ hãi. Cửa không thể bị khóa được. Anh không đời nào lại khóa cửa, và những cánh cửa không thể tự khóa.

Cô đập mé bàn tay lên mặt gỗ. “Angus! Angus! Tôi không mở được cửa!”

Tiếng bước chân theo sau, và khi cô nghe tiếng anh, nó rõ ràng phát ra từ bên này cánh cửa.

“Có chuyện gì?”

“Cửa không chịu mở.”

“Tôi đâu có khóa.”

“Tôi biết. Tôi nghĩ nó bị kẹt.”

Cô nghe tiếng anh cười, khơi lên một ham muốn choáng ngợp là giậm chân vùng vằng—lên chân anh càng tốt.

“Giờ thì chuyện này,” anh nói, “thú vị đây.”

Thôi thúc dả thương anh càng lúc càng mãnh liệt.

“Margaret?” anh gọi với ra. “Cô còn ở đó không?”

Cô nhắm mắt một lát khi cô thở ra qua kẽ răng. “Anh sẽ phải giúp tôi mở cửa thôi.”

“Tôi, tất nhiên, đang trần như nhộng.”

Cô đỏ mặt. Trời đang tối; anh không thể nào thấy phản ứng của cô được, vậy mà cô vẫn đỏ mặt.

“Margaret?”

“Dù sao nhắc thấy anh thôi cũng đủ làm tôi mù lòa rồi,” cô nạt. “Anh sẽ giúp tôi, hay tôi sẽ phải tự phá cửa đây?”

“Hắn sẽ là một cảnh tượng để chiêm ngưỡng đây. Tôi sẽ trả cả bọn tiền để--”

“Angus!”

Anh lại cười rục rịch, một âm thanh ấm áp, sâu lắng xuyên qua khe cửa và thấm vào tận xương cốt. “Được rồi,” anh nói. “Tôi đếm đến ba, dùng hết sức đẩy cửa nhé.”

Margaret gật đầu, rồi nhớ ra anh không thể thấy và nói, “Đồng ý.”

“Một...hai...”

Cô nhắm chặt mắt. “Ba!”

Cô dồn tất cả trọng lượng vào cánh cửa, nhưng nhất định anh đã giật nó ra trước khi cô chạm vào, bởi vì vai cô chỉ vừa chạm khẽ vào lớp gỗ trước khi cô ngã nhào vào phòng và phịch xuống sàn. Mạnh.

Thật thần kỳ, cô vẫn thu xếp nhắm chặt mắt suốt từ đầu chí cuối.

Cô nghe tiếng cửa đóng, rồi cảm giác anh nghiêng người phía trên cô khi anh kiểm nghiệm, “Cô ổn không?”

Cô vỗ bàn tay lên mắt. “Vào giường đi!”

“Đừng lo, tôi đã che người rồi.”

“Tôi không tin anh.”

“Tôi thề. Tôi đã quần ra giường quanh người.”

Margaret căng ngón trỏ và ngón giữa ra vừa đủ để có một tầm nhìn hẹp nhất. Đúng vậy, dường như có thứ gì đó màu trắng quần quanh người anh. Cô bật dậy và cố tình xoay lưng lại.

“Cô là một phụ nữ khó tính, Margaret Pennypacker,” anh nói, nhưng cô nghe tiếng bước chân anh đưa anh trở lại bên kia phòng.

“Anh đã lên giường chưa?”

“Rồi.”

“Anh đã kéo mền lên chưa?”

“Tận cảm.”

Cô nghe tiếng cười trong giọng anh, và dù cô đang bức bối với anh, nó vẫn có khả năng lây nhiễm. Hai khóe môi cô nhúc nhích, và phải cố gắng lắm cô mới giữ giọng mình nghiêm nghị để nói, “Tôi quay lại đây.”

“Xin mời.”

“Tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho anh nếu anh nói dối tôi.”

“Lạy Jesus, whiskey, và Robert the Bruce, cứ quay lại đi, bà cô.”

Cô quay lại. Anh đã kéo mền lên—không hẳn là đến cảm như đã hứa, nhưng cũng đủ cao.

“Tôi có làm cô hài lòng không?”

Cô gật đầu. “Quần áo ướt của anh đâu?”

“Trên ghế.”

Cô nhìn theo mắt anh đến một chồng quần áo sưng nước, rồi bắt tay vào thắp sáng đồng đèn cày. “Đây hẳn phải là nỗ lực ngớ ngẩn nhất trên đời,” cô lầm bầm. Thứ cô cần là một cái xiên nướng to ục ịch nào đó để căng mớ vải vóc này. Như thế, có khả năng cô sẽ làm cháy áo, hoặc làm phỏng tay, hay—

Một giọt sáp nóng rơi lên da cắt ngang dòng suy nghĩ của cô, và cô nhanh chóng nhét ngón tay bị đau vào miệng. Cô dùng tay còn lại để môi nấn, vừa làm vừa lắc đầu khi cô quan sát căn phòng càng lúc càng sáng.

Anh sẽ không tài nào ngủ được với quá nhiều nến sáng choang thế này. Nó sáng như ban ngày vậy.

Cô quay người lại, chuẩn bị chỉ ra chỗ hở không thấy trước trong kế hoạch của họ, nhưng từ ngữ của cô không bao giờ trượt qua khỏi môi.

Anh đã ngủ.

Margaret nhìn chằm chằm trong một phút, ngắm mái tóc phóng túng của anh rơi qua trán và hai hàng mi anh khép lại trên gò má. Tấm mền đã hơi trượt xuống, cho cô cơ hội quan sát lồng ngực lực lưỡng của anh khi nó nhẹ nâng lên hạ xuống với mỗi nhịp thở.

Cô chưa từng biết đến một người đàn ông như thế này, chưa từng thấy một con người trông lộng lẫy như thế trong giấc ngủ.

Phải một lúc lâu, rất lâu trước khi cô quay lại với những ngọn nến.

Đến sáng, Margaret đã hong khô hết mớ y phục, thối tắt tất cả nến, và thiếp đi. Khi Angus tỉnh giấc, anh thấy cô cuộn tròn bên cạnh giường, áo choàng của anh chèn thành một cái gối dưới đầu cô.

Với hai bàn tay dịu dàng, anh bế cô lên và đặt cô xuống giường, kéo chăn lên cầm cô và nhét chúng quanh đôi vai mảnh dẻ. Rồi anh thả mình vào chiếc ghế cạnh giường và ngắm cô ngủ. Đây là, anh quả quyết, buổi sáng hoàn hảo nhất trong trí nhớ của anh.

CHƯƠNG 6

Margaret tỉnh dậy vào buổi sáng hôm sau cũng như mọi ngày: hoàn toàn và ngay lập tức.

Cô ngồi dậy, chớp mắt xua cơn ngái ngủ, và nhận thấy ba điều. Thứ nhất, cô đang ở trên giường. Thứ hai, Angus thì không. Và thứ ba, anh thậm chí còn không ở trong phòng.

Cô nhảy xuống, nhăn nhó vì tình trạng bộ váy nhàu nhĩ không thể chỉnh trang được, và tìm đường đến cái bàn nhỏ. Hai chén cranachan trông vẫn còn ở đó, cũng như hai cái muỗng thiếc vững chắc, nhưng chúng đã bị gói lại bởi một mẩu giấy. Tờ giấy nhàu nhĩ và ố bẩn, và trông như thể đã được xé ra từ một mảnh giấy lớn hơn. Margaret nghĩ Angus đã phải lục tung hết quán trọ mới tìm được mẩu giấy sứt sẹo nhỏ này.

Cô vuốt thẳng nó và đọc:

Đi ăn sáng. Sẽ về sớm.

Anh đã không bận tâm ký tên. Cũng chẳng hề gì, Margaret nghĩ khi cô tìm khắp phòng một thứ gì đó để chải tóc. Như thế mẩu tin nhắn đó có thể của bất cứ ai ngoài Angus.

Cô mỉm cười khi cô nhìn xuống nét chữ khỏe khoắn, tự tin. Dù cho người khác có cơ hội đút mẩu giấy vào phòng cô đi chăng nữa, cô vẫn sẽ biết mẩu giấy là từ anh. Con người anh thể hiện rõ ngay trong những đường nét của từng chữ cái.

Chẳng có thứ nào để mà chải tóc, nên cô đành dùng ngón tay mình khi cô di chuyển đến cửa sổ. Cô đẩy những tấm rèm sang một bên và nhìn ra. Mặt trời đã ló dạng, và bầu trời xanh điểm nhẹ với những dải mây. Một ngày hoàn hảo.

Margaret lắc đầu và thở dài khi cô đẩy cửa sổ để khí trong lành lùa vào. Nay cô đang ở Xcốt-len—mà hóa ra chẳng có nguyên nhân gì cô phải ở đây—cô rỗng túi, y phục bẩn không thể cải thiện, và thanh danh hắt hủi cũng sẽ tả tơi vào lúc cô về đến nhà.

Nhưng ít ra đây cũng là một ngày hoàn hảo.

Ngôi làng đã thức tỉnh. Margaret ngắm một cặp vợ chồng trẻ băng qua đường và bước vào một cửa tiệm nhỏ, rồi chuyển ánh nhìn đến một cặp đôi nữa rõ ràng vừa trốn khỏi nhà. Rồi cô chuyển sang đếm tất cả cặp tình nhân trẻ di chuyển từ đường vào quán trọ và từ quán trọ lại bước ra đường.

Cô không biết nên cười hay nhăn nhó. Mấy chuyện bỏ trốn này không thể là một chuyện tốt,

vậy mà một góc lãng mạn nào đó trong tâm hồn cô đã bị khuấy động vào đêm trước. Có lẽ một vài cô dâu và chú rể mới này không hoàn toàn là những kẻ ngu ngốc như cô đã nghĩ vào đêm quá. Không hẳn là bất chấp lí lẽ khi suy đoán một vài người trong số họ thực sự có những lí do chính đáng để bỏ trốn đến Xcốt-len.

Với một tiếng thở dài đa cảm khác thường ngày, cô hơi cúi người ra ngoài cửa sổ và bắt đầu tưởng tượng ra những câu chuyện cho tất cả các cặp đôi. Quý cô trẻ kia có một ông bố độc đoán, và người đàn ông trẻ này muốn cưới tình yêu thật sự của anh ta trước khi tham gia quân ngũ.

Cô đang cố gắng xác định xem cô gái nào có bà mẹ kế độc ác thì một tiếng rống như sấm dậy làm rung chuyển cả tòa nhà. Margaret nhìn xuống vừa đúng lúc Angus phóng vụt ra đường.

"Aaaaaaaaaaaaaannnnnnnnnnnnnnne!"

Margaret thở gấp. Em gái anh ấy!

Và đúng như rằng, một cô gái cao ráo, tóc đen đang đứng bên kia đường, trông cực kỳ hoảng sợ khi cô cố gắng núp sau một cỗ xe được bảo quản cẩn thận.

“Lạy Jesus, whiskey, và Robert the Bruce,” Margaret thì thầm. Nếu cô không xuống đó ngay, Angus sẽ giết em gái. Hoặc ít nhất cũng khiến cô nhất thời hoảng sợ đến mất trí.

Nhấc váy lên trên cổ chân, Margaret phóng ra khỏi phòng.

Angus khi này đã cảm thấy khá phấn chấn, vừa huýt sáo vừa bắt tay vào đi tìm bữa sáng Xcốt hoàn hảo để đem lên cho Margaret. Cháo đặc, tất nhiên, và một cái bánh nướng Xcốt chân chính là những thứ cần thiết, nhưng Angus muốn cô thưởng thức món cá đút lò ngon tuyệt của nước anh.

George đã bảo anh ông ấy phải sang đường đến chỗ người bán cá để mua cá hồi biển, và thế là anh nói với chủ quán trọ vài phút nữa anh sẽ trở lại để lấy cháo và bánh nướng, và đẩy cửa trước mở ra.

Anh thậm chí còn chưa bước một chân xuống đường khi anh bắt gặp nó. Xe của anh. Ngay thơ nghỉ chân bên kia đường với cặp ngựa tốt nhất của anh đã được buộc vào vị trí. Chỉ có thể là một chuyện.

"Aaaaaaaaaaaaaannnnnnnnnnnnnnne!"

Đầu em gái anh lú ra từ bên hông xe. Môi con bé há ra vì kinh hãi, và anh thấy nó lấp bắp tên anh.

“Anne Greene,” anh rống, “đừng hòng bước thêm một bước!”

Cô đóng băng lại. Anh lao sang đường.

“Angus Greene!” tiếng hét vang lên từ sau lưng anh. “Đừng hòng bước thêm một bước!”

Anh đóng băng lại.

Margaret à?

Anne lấp ló sau cỗ xe, sự kinh hãi trong ánh mắt nhường chỗ cho tính hiếu kỳ.

Angus xoay lưng lại. Margaret đang học tốc chạy về phía anh với tất cả sự tinh tế và duyên dáng của một con bò thiện. Cô, vẫn như mọi khi, hoàn toàn chú tâm vào một mục tiêu duy nhất. Thật không may, lần này mục tiêu là anh.

“Angus,” cô nói trong chất giọng điềm nhiên của mình khiến anh suýt nữa đã nghĩ cô biết điều mình đang làm, “anh không muốn làm điều gì đó khinh suất đâu.”

“Tôi không định làm điều gì khinh suất cả,” anh nói với sự kiên nhẫn mà anh xem là thần thánh. “Tôi chỉ thất cổ nó thôi.”

Anne thở gấp.

“Anh ấy không định làm thế đâu,” Margaret vội nói thêm. “Anh ấy đã rất lo lắng cho em.”

“Chị là ai?” Anne hỏi.

“Tôi định làm thế!” Angus quát tháo. Anh xĩa một ngón tay vào em gái. “Cô, cô gái trẻ, gặp rắc rối lớn rồi.”

“Một lúc nào đó cô ấy sẽ phải trưởng thành,” Margaret nói. “Nhớ lại xem anh đã nói gì với tôi về Edward tối qua.”

Anne quay sang anh trai cô. “Cô ấy là ai?”

“Edward bỏ trốn để vào hải quân,” Angus gầm gừ, “không phải đi theo giấc mơ ngu ngốc đến Luân Đôn.”

“Ô, và tôi cho là Luân Đôn thì tồi tệ hơn hải quân đấy,” Margaret mắng. “Ít nhất cô ấy sẽ không bị bắn cụt tay bởi một kẻ bắn tỉa Bồ Đào Nha. Hơn nữa, một mùa vũ hội ở Luân Đôn không phải giấc mơ ngu ngốc. Không phải đối với một cô gái ở tuổi cô ấy.”

Gương mặt Anne sáng bừng lên trông thấy.

“Nhìn nó đi,” Angus vịn lại, vung cánh tay vào em gái trong khi anh nhìn chăm chăm vào Margaret. “Nhìn xem nó xinh đẹp như thế nào. Tất cả những kẻ phóng đảng ở Luân Đôn sẽ bám theo nó. Tôi sẽ phải đuổi lũ đó bằng một cây gậy.”

Margaret quay sang em gái Angus. Anne rất xinh, với mái tóc đen và đôi mắt tối như anh trai. Nhưng cô gái không phải một mỹ nhân cổ điển trong mắt ai đó. Không có ai ngoại trừ Angus.

Tim Margaret như vỡ ra. Cô đã không, cho đến tận phút này, nhận ra Angus yêu em gái nhiều đến mức nào. Cô đặt một bàn tay lên cánh tay anh. “Có lẽ đã đến lúc anh để cô ấy trưởng thành,” cô nói nhỏ nhẹ. “Chẳng phải anh đã nói anh có một bà dì ở Luân Đôn đó sao? Cô ấy sẽ không phải một thân một mình.”

“Dì Gertrude đã viết thư bảo em có thể đến ở với dì ấy,” Anne nói. “Dì ấy nói dì muốn có em bầu bạn. Em nghĩ dì ấy có thể đang cô đơn.”

Cầm Angus vênh ra như một con bò thiện giận dữ. “Đừng cố kéo chuyện này sang Dì Gertrude. Em muốn đến Luân Đôn vì em muốn đến Luân Đôn, không phải vì em lo lắng cho Gertrude.”

“Tất nhiên em muốn đến Luân Đôn. Em đâu có nói mình không muốn. Em chỉ đang cố gắng

làm rõ chuyển đi của em sẽ có lợi cho cả hai người, không phải chỉ một.”

Angus quắc mắt nhìn cô gái, và cô quắc mắt đáp lại, và Margaret nghen thở vì họ trông quá giống nhau trong lúc đó. Thật không may, họ cũng trông như thể họ sắp động tay chân đến nơi, nên cô khéo léo bước vào giữa họ, nhìn lên (Anne cao hơn cô cả sáu inch, và Angus chót vót phía trên cô trên cả foot), và nói, “Em thật tử tế đấy, Anne. Angus, anh không nghĩ Anne đã rất có lí sao?”

“Cô đứng về phía ai?” Angus cầu nhàu.

“Tôi không đứng về phía ai cả. Tôi chỉ cố gắng suy nghĩ hợp lẽ thôi.” Margaret nín bấp tay anh, kéo anh sang bên, và nói giọng thấp, “Angus, đây cũng giống như tình huống anh đã khuyên bảo tôi hôm qua đấy.”

“Nó không hoàn toàn giống.”

“Và tại sao lại không?”

“Em trai cô là đàn ông. Em gái tôi chỉ là một cô gái.”

Margaret trừng mắt với anh. “Và thế nghĩa là sao? Có phải tôi cũng ‘chỉ là một cô gái’ hay không?”

“Tất nhiên là không. Cô là...cô là—” Anh hóp không khí để tìm lời, và khuôn mặt anh trở nên khá bối rối. “Cô là Margaret.”

“Tại sao,” cô kéo dài giọng, “câu đó lại nghe như một lời xúc phạm?”

“Tất nhiên không phải một lời xúc phạm,” anh quát. “Tôi vừa khen ngợi trí thông minh của cô đấy thôi. Cô không giống những phụ nữ khác. Cô là...cô là—”

“Vậy thì tôi nghĩ anh vừa xúc phạm em gái mình.”

“Đúng đó,” Anne chêm vào, “anh vừa xúc phạm em.”

Angus quay ngoắt lại. “Đừng có nghe lỏm.”

“Ôi, làm ơn đi,” Anne giễu, “anh nói đủ to để vọng đến tận Glasgow.”

“Angus,” Margaret nói, khoanh hai cánh tay, “anh có nghĩ em gái anh là một phụ nữ trẻ thông minh không?”

“Tôi đã nghĩ vậy, trước khi nó bỏ trốn.”

“Vậy thì vui lòng trao cho cô ấy chút tôn trọng và lòng tin. Cô ấy không mù quáng bỏ nhà ra đi. Cô ấy đã liên lạc với dì anh và đã có một chỗ để ở và một người giám hộ mong muốn sự có mặt của cô ấy.”

“Nó không thể chọn được một người chồng,” Angus lầm bầm.

Mắt Margaret nheo lại. “Và tôi cho là anh có thể làm việc đó tốt hơn?”

“Tôi đương nhiên sẽ không cho nó kết hôn mà chưa có sự đồng tình của tôi.”

“Vậy thì đi với cô ấy,” Margaret mách nước.

Angus bật ra một tiếng thở dài. “Tôi không thể. Chưa thể được. Tôi đã bảo nó chúng tôi có thể dời lại năm sau. Tôi không thể rời Nhà Greene trong khi đang sửa chữa, và còn thêm hệ thống tưới tiêu phải quản...”

Anne nhìn sang Margaret nài nỉ. “Em không muốn chờ đến năm sau.”

Margaret nhìn từ người người nhà Greene này sang người nhà Grenne kia, cố gắng nặn óc ra một giải pháp. Thật khá lạ lùng khi cô lại ở đây, ngay giữa một cuộc cãi vã gia đình. Dù gì sáng hôm qua cô thậm chí còn chưa biết đến sự tồn tại của họ.

Nhưng vì lí do nào đó tất cả chuyện này đều có vẻ rất tự nhiên, và thế là cô quay sang Angus với đôi mắt điềm tĩnh và nói, “Tôi có thể gợi ý được không?”

Anh vẫn đang trừng mắt nhìn em gái khi anh nói, “Cứ tự nhiên.”

Margaret đằng hắng, nhưng anh không quay lại nhìn cô. Cô quyết định cứ việc lên tiếng. “Tại sao anh không để cô ấy đến Luân Đôn bây giờ đi, và khoảng một hai tháng sau anh có thể đến đoàn tụ với cô ấy? Như thế, nếu cô ấy có tìm được một người đàn ông cô ấy phải lòng, anh có thể gặp anh ta trước khi mọi chuyện trở nên nghiêm túc. Và anh sẽ có thời gian hoàn thành công việc ở nhà anh.”

Angus cau mày.

Margaret kiên trì. “Tôi biết Anne sẽ không bao giờ kết hôn mà không có lời chúc phúc của anh.” Cô quay sang Anne với ánh mắt khẩn trương. “Đúng không nào, Anne?”

Anne đang cân nhắc câu hỏi hơi lâu, nên Margaret huých cùi chỏ vào bụng cô gái và nói lần nữa, “Anne? Đúng không nào?”

“Tất nhiên,” Anne hự, xoa xoa cơ hoành.

Margaret cười rạng rỡ. “Anh thấy không? Đó là một giải pháp hoàn hảo. Angus? Anne?”

Angus mệt mỏi vuốt một bàn tay lên trán, bóp hai thái dương như thể lực ần sẽ khiến cho cả buổi sáng hôm đó biến mất. Nó đã khởi đầu là buổi sáng hoàn hảo, khi anh ngấm Margaret trong lúc cô ngủ. Bữa sáng chờ sẵn, bầu trời xanh trong, và anh chắc mẩm mình sẽ sớm tìm thấy em gái và đem cô về nhà nơi cô thuộc về.

Và giờ Margaret cùng Anne đang hợp lực chống lại anh, cố gắng thuyết phục anh rằng họ--không phải anh—biết điều gì là tốt nhất. Là một mặt trận hợp nhất, họ là một nguồn lực vĩ đại. Và Angus sợ rằng là một mục tiêu, anh có thể không phải hoàn toàn bất di bất dịch.

Anh cảm thấy gương mặt dịu lại, cảm thấy ý chí yếu dần, và anh biết cánh phụ nữ đã cảm thấy chiến thắng.

“Nếu nó giúp anh yên tâm hơn,” Margaret nói. “Tôi sẽ tháp tùng Anne. Tôi không thể đi đến tận Luân Đôn, nhưng ít nhất tôi cũng có thể đưa cô ấy đến Lancashire.”

“KHÔNG!”

Margaret giật mình vì sự dữ dội trong câu trả lời của anh. “Xin thứ lỗi?”

Angus gác hai tay lên hông và quắc mắt nhìn xuống cô. “Cô sẽ không đến Lancashire.”

“Tôi sẽ không à?”

“Chị ấy không á?” Anne dò hỏi, rồi quay sang Margaret và hỏi, “Nếu chị không phiền, chị tên gì nhỉ?”

“Cô Pennypacker, mặc dù chị nghĩ chúng ta nên gọi tên thánh của nhau, em thấy sao? Tên chị là Margaret.”

Anne gật đầu. “Em sẽ vô cùng biết ơn vì chị cùng đi—”

“Cô ấy sẽ không đi,” Angus nói chắc nịch.

Hai cặp mắt phụ nữ quay vụt sang anh.

Angus muốn phát ốm.

“Và điều gì,” Margaret nói, không hề ác ý, “anh cho là tôi sẽ làm thay vào đó?”

Angus không biết những từ ngữ đến từ đâu, thậm chí không biết ý nghĩ đã được hình thành, nhưng khi anh nhìn Margaret, anh đột nhiên nhớ lại từng khoảnh khắc ở bên cô. Anh cảm nhận được nụ hôn của cô và anh nghe tiếng cô cười. Anh thấy nụ cười của cô và anh chạm vào tâm hồn cô. Cô quá hống hách, quá cứng đầu, và quá thấp cho một người đàn ông với tầm vóc như anh, nhưng bằng cách nào đó trái tim anh bỏ qua tất cả, bởi vì khi cô nhìn lên anh với đôi mắt xanh lam thông minh đẹp tuyệt đó, tất cả những gì anh có thể làm là thốt ra, “Cưới anh.”

Margaret cứ nghĩ cô biết cảm giác thế nào là tắt tiếng. Đó không phải một tình trạng cô thường trải qua, nhưng cô đã nghĩ cô khá quen thuộc với nó.

Cô đã làm.

Tim cô đập thành thạch, trí óc mơ hồ, và cô bắt đầu nấc không khí. Miệng cô khô khốc, mắt trở nên ướt, và hai tai bắt đầu lùng bùng. Nếu có một chiếc ghế bên cạnh thì cô đã cố ngồi vào đấy, nhưng sẽ trượt hoàn toàn.

Anne nghiêng người tới trước. “Cô Pennypacker? Margaret? Chị không khỏe à?”

Angus không lên tiếng.

Anne quay sang anh trai. “Em nghĩ chị ấy sắp ngất.”

“Cô ấy sẽ không ngất xỉu,” anh nói chắc nịch. “Cô ấy chưa bao giờ ngất.”

Margaret bắt đầu vỗ tay lên ngực, cứ như điều đó có thể di chuyển cục nghẹn vì sốc đang mắc trong cổ họng.

“Anh đã biết chị ấy bao lâu?” Anne hỏi đầy ngờ vực.

Angus nhún vai. “Từ tối qua.”

“Vậy sao anh có thể biết được chị ấy có ngất xỉu hay không?”

“Anh biết.”

Miệng Anne mím lại thẳng một đường thẳng cứng nhắc. “Vậy làm sao—Chờ một giây đã! Anh muốn kết hôn với chị ấy sau khi biết nhau chỉ một ngày?!”

“Đó là một câu hỏi còn gây tranh cãi,” anh nghiêng rằng, “bởi vì cô ấy không có vẻ sẽ nói vâng.”

“Vâng!” Margaret phải cố gắng hết sức mới nặn ra được, nhưng cô không thể nhìn sự thất vọng trên mặt anh thêm một giây nào nữa.

Đôi mắt Angus đầy tràn hy vọng—và với một chút hoài nghi thật đáng yêu. “Vâng?”

Cô gật đầu lia lịa. “Vâng, em sẽ lấy anh. Anh quá hống hách, quá cứng đầu, và quá cao so với một phụ nữ với tầm vóc như em, nhưng em sẽ vẫn lấy anh.”

“Chà, lãng mạn làm sao,” Anne lẩm bầm. “Ít nhất chị cũng nên bắt anh ấy quỳ gối cầu hôn.”

Angus bỏ ngoài tai lời cô, mím cười nhìn xuống Margaret khi anh chạm vào má cô với bàn tay dịu dàng nhất. “Em cũng nhận ra,” anh thì thầm, “đây là điều bộc phát điên rồ nhất em từng làm trong cuộc đời em chứ?”

Margaret gật đầu. “Nhưng cũng là điều tuyệt vời nhất.”

“ ‘trong cuộc đời chị ấy?’ ” Anne ngờ vực lặp lại. “ ‘trong cuộc đời chị ấy?’ Sao anh biết được? Anh chỉ mới biết chị ấy từ hôm qua!”

“Em,” Angus nói, quàng cho em gái một cái nhìn chăm chăm, “là người thừa.”
Anne cười tươi rói. “Thật không? Vậy có phải điều đó có nghĩa là em có thể đến Luân Đôn?”

Sáu tiếng đồng hồ sau, Anne hoan hỉ đến Luân Đôn. Cô đã nhận được một bài giáo huấn nghiêm khắc từ Angus, nhiều lời khuyên của người chị từ Margaret, và một lời hứa họ sẽ đến thăm trong vòng một tháng nữa.

Cô đã ở lại Gretna Green, tất nhiên, để tham dự đám cưới. Margaret và Angus kết hôn sau khi anh ngỏ lời chưa tới một giờ. Margaret lúc đầu còn do dự, bảo rằng cô nên kết hôn tại nhà, với sự hiện diện của gia đình cô, nhưng Angus chỉ nhướn một hàng lông mày đen và nói, “Lạy Jesus, whiskey, và Robert the Bruce, cô đang ở Gretna Green đấy thưa cô. Em phải kết hôn.”

Margaret đã đồng ý, nhưng chỉ sau khi Angus cúi xuống và thì thầm vào tai cô, “Anh sẽ ngủ với em tối nay dù có lời chúc phúc của mục sư hay không.”

Cô nhanh chóng quyết định một đám cưới vội vã cũng có nhiều ưu điểm.

Và thế là cặp đôi hạnh phúc thấy mình trở lại căn phòng ở quán Người Đàn Ông Sành Sỏi.

“Có thể anh phải mua quán trọ này thôi,” Angus lẩm bầm trong khi bế cô qua khung cửa, “chỉ để bảo đảm không có ai khác sử dụng phòng này.”

“Anh gắn bó với nó đến thế cơ à?” Margaret trêu.

“Đến sáng em sẽ biết lí do.”

Cô đỏ mặt.

“Hai má vẫn còn hồng được sao?” anh cười. “Em ấy à, một phụ nữ đã kết hôn lâu năm.”

“Em chỉ mới kết hôn được hai tiếng! Em nghĩ mình vẫn có quyền được đỏ mặt.”

Anh thả cô lên giường và nhìn xuống cô như cô là một món khoái khẩu sau cửa kính tiệm bánh. “Ừ,” anh thì thầm, “đúng vậy.”

“Gia đình em sẽ không tin chuyện này,” cô nói.

Angus trượt vào giường vào bao phủ cơ thể cô. “Em có thể lo đến họ sau.”

“Em vẫn không thể tin được.”

Miệng anh tìm đến tai cô, và hơi thở anh nóng khi anh nói, “Em sẽ tin. Anh sẽ đảm bảo em tin.” Hai bàn tay anh lên vòng ra sau người cô, ôm hông cô và ấn cô sát vào nơi khuấy động của anh.

Margaret thốt ra một tiếng “Ô!” ngạc nhiên.

“Giờ em đã tin chưa?”

Cô không biết mình lấy đâu ra sự táo bạo, nhưng cô mỉm cười một cách quyến rũ và thì thầm, “Không hẳn.”

“Thật à?” Môi anh giãn ra thành một nụ cười chậm chạp. “Thế này chưa đủ minh chứng?”

Cô lắc đầu.

“Hmmm. Hẳn là do mớ quần áo này.”

“Anh nghĩ vậy?”

Anh gạt đầu và bắt tay vào tính sổ những nút áo trên áo choàng của anh, cái áo cô vẫn đang mặc. “Cố quá, quá nhiều vải vóc trong phòng này đấy.”

Áo choàng biến mất, cũng như váy cô, và rồi, trước khi Margaret có thời gian để cảm thấy thẹn thùng, Angus đã giữ bỏ quần áo của anh, và tất cả những gì còn lại là da ấp vào da.

Đó là cảm giác lạ lùng nhất. Anh chạm vào cô ở mọi nơi. Anh ở phía trên cô và xung quanh cô, và không lâu nữa, cô nhận ra với sự kinh ngạc đến khó thở, anh sẽ ở bên trong cô.

Miệng anh di chuyển đến làn da nhạy cảm của trái tai cô, rút và cắn khi anh thì thầm những lời khêu gợi tình quái khiến cô đỏ bừng suốt đến ngón chân. Và rồi, trước khi cô có thể phản ứng, anh di chuyển xuống dưới, và rồi trước khi cô biết được điều gì sẽ xảy ra, lưỡi anh đã vòng quanh rốn cô, và cô biết—một cách tuyệt đối—rằng anh sẽ thực hiện từng tiết mục nghịch ngợm đó ngay tối nay.

Những ngón tay anh tìm đường đến nơi nữ tính của cô và cù, và Margaret hỗn hển khi anh trượt vào trong. Đáng lẽ cô phải có cảm giác như bị xâm nhập, nhưng thay vào đó chỉ thấy nó như một sự hoàn thiện, thế mà cô vẫn thấy chưa đủ.

“Em có thích thế không?” anh thì thầm, nhìn lên.

Cô gạt đầu, nhịp thở trở thành những tiếng hỗn hển cần kíp.

“Tốt,” anh nói, trông cực kỳ đàn ông và vô cùng hài lòng. “Em sẽ thích điều này hơn nữa.”

Miệng anh trượt xuống phối hợp cùng những ngón tay, và Margaret suýt nữa bật khỏi giường. “Anh không thể làm thế!” cô thốt lên.

Anh nhìn lên, nhưng cô có thể cảm thấy anh đang mỉm cười trên làn da nhạy cảm ở mặt trong đùi cô. “Có, anh có thể.”

“Không, anh thật sự--”

“Có.” Anh nhắc đầu lên, và nụ cười chậm rãi, biếng nhác của anh khiến xương cốt cô tan chảy. “Anh có thể.”

Anh làm tình với cô bằng miệng, trêu chọc cô với những ngón tay anh, và trong khi đó một áp lực sôi sục hình thành trong cô. Nhu cầu lớn dần cho đến khi nó gần như đau đớn, nhưng vẫn cảm giác thật tuyệt vời.

Và rồi điều gì đó bên trong cô bùng nổ. Một nơi chốn sâu xa, bí mật nào đó mà cô thậm chí còn không biết đến sự tồn tại của nó bùng cháy thành ánh sáng và khoái cảm, và thế giới của cô thu nhỏ lại còn chiếc giường này, với người đàn ông này.

Sự hoàn mĩ tuyệt đối.

Angus trượt cơ thể anh dọc theo người cô, choàng hai cánh tay quanh cô khi cô từ từ trở lại mặt đất. Anh vẫn căng cứng, cơ thể thắt chặt vì ham muốn, vậy mà không biết bằng cách nào anh cảm thấy mãn nguyện đến kỳ lạ. Anh nhận ra là vì cô. Margaret. Chẳng có gì trong cuộc sống không thể tốt đẹp lên chỉ bằng một nụ cười của cô, và dâng cho cô khoái lạc đầu tiên của người phụ nữ đã khiến anh xúc động tận sâu thẳm tâm can.

“Hạnh phúc chứ?” anh thì thầm.

Cô gật đầu, trông ngái ngủ và thỏa nguyện và đã được yêu thật trọn vẹn.

Anh cúi xuống và rúc vào cổ cô. “Còn nhiều nữa.”

“Bất cứ điều gì hơn nữa nhất định sẽ giết em.”

“Ồ, anh nghĩ chúng ta sẽ xoay sở được.” Angus cười rục rịch khi anh lăn lên trên cô, dùng hai cánh tay cường tráng để giữ cơ thể anh cách cô một vài phân.

Đôi mắt cô chớp chớp mở ra, và cô mỉm cười với anh. Cô nhắc một bàn tay để chạm vào gò má anh. “Anh thật là một người đàn ông mạnh mẽ,” cô thì thầm. “Một người đàn ông tốt.”

Anh xoay mặt cho đến khi môi anh tìm thấy lòng bàn tay cô. “Anh yêu em, em biết không.”

Tim Margaret lỡ một nhịp—hay có lẽ nó đập nhanh gấp đôi. “Thật sao?”

“Đó là điều lạ lùng đáng nguyên rủa nhất,” anh nói, nụ cười có chút hoang mang và một chút kiêu hãnh. “Nhưng là sự thật.”

Cô nhìn anh đắm đắm đến vài giây, ghi khắc khuôn mặt anh. Cô muốn nhớ tất cả mọi thứ của khoảnh khắc này, từ ánh lấp lánh trong đôi mắt tối đến cái cách mái tóc đen dày của anh rơi trước trán. Và rồi còn cả hình ảnh ánh nến thấp sáng khuôn mặt anh, và hai bờ vai mạnh mẽ, và...

Trái tim cô ấm áp. Cô sẽ có cả một cuộc đời để ghi nhớ những điều đó. “Em cũng yêu anh,” cô thì thầm.

Angus cúi xuống và hôn cô. Và rồi anh biến cô thành của anh.

Nhiều giờ sau, họ đang ngồi trên giường, nhiệt tình chia sẻ bữa ăn chủ quán trọ để lại bên ngoài cửa phòng.

“Anh nghĩ,” Angus đột nhiên nói, “tối nay chúng ta đã tạo được một em bé.”

Margaret đánh rơi cái đùi gà cô đang ăn. “Làm sao anh lại nghĩ như thế?”

Anh nhún vai. “Chắc chắn anh đã lao động đủ cật lực.”

“Ồ, và anh nghĩ một lần đó—”

“Ba.” Anh cười toe. “Ba lần.”

Margaret đỏ mặt và lẩm nhẩm, “Bốn.”

“Em nói đúng! Anh đã quên mất lần—”

Cô phát lên vai anh. “Đủ rồi đấy, nếu anh làm ơn.”

“Sẽ không bao giờ đủ.” Anh chồm người tới và thả một nụ hôn lên mũi cô. “Nãy giờ anh đang nghĩ.”

“Chúa cứu giúp con.”

“Vì chúng ta là người nhà Green, và đây là Gretna Green, chúng ta không nên quên làm thế nào chúng ta gặp nhau...”

Margaret rên rỉ. “Ngừng tại đó đi, Angus.”

“Gretel!” anh nói với một cái nhấn âm trang trọng. “Chúng ta có thể đặt tên con bé là Gretel. Gretel Greene.”

“Lạy Jesus, whiskey, và Robert the Bruce, xin nói với con anh ấy đang đùa.”

“Gertrude? Gertrude Greene? Nó không có vần điệu như cái kia, nhưng dì của anh sẽ được vinh danh.”

Margaret chìm vào cái giường. Có phản kháng cũng vô ích.

“Grover? Gregory. Em không thể phản nản tên Gregory được. Galahad? Giselle...”

Hết./.

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>
Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :
Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>
Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>